

Rita Nguyễn

Tuyển tập truyện ngắn

Người Đàn Bà về phía Mặt Trời

NGƯỜI ĐÀN BÀ VỀ PHÍA MẶT TRỜI

Tuyển tập truyện ngắn

Xuất bản sách điện tử

Tháng 10/2022

Tác giả và chịu trách nhiệm xuất bản:

Rita Nguyễn

Biên tập: Rita Nguyễn

Thiết kế bìa và minh họa: Nguyễn Thị Phương Mai

Trình bày: Rita Nguyễn

Sửa bản trình bày: Lê Thị Hải

NGƯỜI ĐÀN BÀ VỀ PHÍA MẶT TRỜI

Tuyển tập truyện ngắn
2022

Rita Nguyễn

*“Khi mọi việc dường như đang
chống lại bạn, hãy nhớ rằng máy
bay cất cánh ngược chiều gió, chứ
không phải cùng chiều gió.” -*
Henry Ford

Nguồn: sachhay24h

Tuyển tập truyện ngắn này dành
tặng đến Tú Uyên và đặc biệt là những
người đang nỗ lực từng ngày để vượt qua
vận mệnh của bản thân!

Tác giả
Rita Nguyễn

Tác giả từng làm việc hơn 12 năm trong các tổ chức phi lợi nhuận và các dự án phát triển cộng đồng.

Hiện đang là sinh viên cao học ngành Phật học.

Thời gian rảnh, Rita Nguyễn chủ biên dự án “Trang Sách và Trang Đời” với mục đích chia sẻ chuyện đời thông qua những bài viết và trang sách mang tính xã hội.

Tác phẩm tiểu thuyết đầu tay: “Vòng Tròn To Vòng Tròn Nhỏ” (xuất bản dạng sách điện tử và sách nói năm 2021).

Theo dõi dự án “Trang Sách và Trang Đời” tại:

-Website: www.trangsachvatrangdoi.com

-Facebook: www.facebook.com/trangsachvatrangdoi

-YouTube: #Trang Sách và Trang Đời

LỜI MỞ ĐẦU

Vài năm đầu sau khi tốt nghiệp đại học, tôi tự mang trong mình trách nhiệm “sống vì nhân loại” và lấy đó làm mục đích cho sự tồn tại của bản thân. Tôi kiên định với lối sống không màng vật chất, không màng danh vọng và thậm chí là không màng tình yêu nam nữ dù bị nhiều người thân quen chê cười.

Tôi lao vào công việc phát triển cộng đồng một cách say sưa, đầy bận rộn và luôn nhắc bản thân phải làm tốt hơn thế. Cũng như bao người, công việc có lúc thuận lợi, có lúc “trái ngang”. Cũng như những đứa con từ tỉnh lẻ đến ở trọ chốn thị thành thích sống một mình yên tĩnh, tôi hiểu cảm giác bị ốm đau một mình trong căn phòng trọ tồi tàn và đìu hiu là như thế nào. Đó là cảm giác mệt mỏi của việc thức khuya dậy sớm và làm việc xuyên cuối tuần đến khi sức tàn lực kiệt. Đó là cảm giác phải gồng mình gánh nhiều việc nhằm dẫn dắt nhóm tình nguyện xông pha với các chương

trình, dự án xã hội. Đó còn là cảm giác bất an khi không biết lấy tiền đâu đóng phí phòng trọ vào mỗi cuối tháng vì thời gian làm việc tình nguyện còn nhiều hơn công việc có thu nhập.

Tuy vậy, tôi chưa bao giờ hối hận vì bản thân lựa chọn lối sống thỏa chí “tang bồng” và đam mê. Nhờ một phần tinh thần sống hăm hở như thế nên những vất vả khó khăn không còn là trở ngại. Đặc biệt thay, dù thu nhập không ổn định nhưng tôi chưa bao giờ phải sống quá thiếu thốn ở chốn đô thành. Tôi ngẫm ra, ông bà nói đúng: *sống hết mình với đời thì đời nào có phụ ta!*

Trong suốt những năm tháng ấy, dù không giàu tiền của như chúng bạn đồng trang lứa, tôi đã “thu hoạch” được nhiều hơn mình nghĩ. Tôi có dịp biết đến những người bạn và người hướng dẫn có tư cách sáng ngời trong ngành công tác xã hội. Ấy là những mối quan hệ lành mạnh giúp tôi đi qua những giai đoạn khó khăn nhất.

Quan trọng hơn hết, chính những người bị xem là “ngoài lề xã hội” đã trở thành thầy của tôi về cách đối diện với tâm lý bất ổn. Làm việc với trẻ em có hoàn cảnh khó khăn giúp tôi nhận ra mình

không phải chắt vạt đi kiếm tiền từ thườ còn thơ để lo cơm áo gạo tiền. Làm việc với thanh niên đường phố và phụ nữ mại dâm giúp tôi nhận ra sự bất an của bản thân không là gì so với sự hiểm nguy, thậm chí ảnh hưởng đến tính mạng, mà họ phải đối diện hằng ngày. Làm việc với người nhiễm HIV hay cộng đồng LGBTQ giúp tôi nhận ra bản thân chưa bao giờ bị xa lánh dè bủ và phân biệt đối xử nặng nề như thế. Làm việc với người khuyết tật giúp tôi nhận ra những khó khăn mình đã trải qua vốn dĩ không là gì so với sự giới hạn về mặt thể chất mà tinh thần họ phải chịu đựng mỗi giây phút qua. Đối diện với những khuôn mặt trẻ thơ ngơ ngác bị úng thủy não giúp tôi thấy tấm thân khỏe mạnh của mình sao quá quý giá! Làm việc về mảng môi trường giúp tôi nhận ra việc sử dụng nước sạch hay ngắm cảnh thiên nhiên đẹp để trở nên xa xỉ trong tương lai gần. Và khi chia sẻ giá trị hòa bình đến cộng đồng, tôi chưa xót nhận ra ngoài kia còn bao người đang phải hoảng loạn sống dưới làn bom đạn tang thương, đói ăn khát nước, dịch bệnh hoành hành, trong khi bản thân từng than vãn về chuyện nhỏ nhoi...

Tôi nhận ra bản thân quá đổi may mắn!

Có cơ hội để làm việc thỏa lòng nhiệt huyết mà không phải nặng gánh lo cơm áo gạo tiền cho cả gia đình trong cảnh nước non không chiến tranh lại càng là sự may mắn bội phần!

Tôi nhận ra những người dễ bị tổn thương ấy sao quá mạnh mẽ khi đối diện với giông bão cuộc đời!

Có đôi khi, tôi tưởng tượng bản thân ngồi xe lăn, mất thị giác, hay nhiễm HIV, hay phải sống ngoài đường phố mà chột rùng mình! Tôi sẽ buông bỏ hay mạnh mẽ vượt lên số phận? Nếu có thể vượt lên, tôi mất bao lâu để chấp nhận sự thật? Ngưỡng khổ đau nào tôi phải chịu đựng và vượt qua? Khi đạt đến ngưỡng khổ đau cùng tận ấy, liệu tôi có làm điều gì ngu ngốc chẳng? Tôi có thể trở thành Phượng Hoàng Lửa, hồi sinh tung cánh bay lên cao từ đống tro tàn?

Sau tất cả, tôi trào dâng niềm hạnh phúc với những gì mình đang có! Tuy rằng ngưỡng đau khổ mà tôi chịu đựng chưa cao, nhưng vừa đủ để thấu hiểu sự vô thường của cuộc đời này và tự dặn lòng không để bản thân phải đau khổ đến thế!

Để bớt khổ đau, không có cách nào khác là rèn luyện thân tâm khỏe mạnh và an lạc từng giây phút! Sự rèn luyện ấy cũng như bao quá trình khác, đòi hỏi sự kiên định và kiên trì! Trong sự vận động của xã hội loài người càng ngày càng khủng hoảng trầm trọng vì vấn nạn ô nhiễm môi trường, quyền lực chính trị, hố sâu phân cách giàu nghèo, mâu thuẫn lợi ích, phân biệt đối xử chủng tộc-tôn giáo-giới tính, hoặc đơn giản chỉ là sự thất bại của bản thân, v.v và v.v., mỗi chúng ta cần lắm sự mạnh mẽ để bước qua sự trì trệ, thất vọng, buồn lo... Tôi vẫn đang tập tễnh bước trên hành trình rèn luyện thân tâm vững chãi và xem đó là mục tiêu sống quan trọng nhất của cuộc đời mình!

Sau tất cả, tôi luôn tin rằng, mỗi người sinh ra có một số mệnh nhất định đã được xếp đặt. Tuy nhiên, người không chấp nhận để mệnh mình an bài bởi số phận thì chắc chắn sẽ thành công. Nếu không thành công bởi tiền tài danh vọng thì ít nhất cũng là người thành công vì nghĩa khí “vượt lên chính mình”!

Tôi luôn tin rằng, mỗi người chỉ thật sự lớn khôn và trưởng thành khi có “duyên lành” nếm

trải đáng kể mùi vị khổ ải của cuộc đời và “biến đau thương thành hành động tích cực”. Chính khi trải nghiệm sự khổ của thân và tâm, loài người chúng ta mới trân trọng giây phút bình an thanh thản, mới thấu hiểu và đồng cảm với nhân loại, mới đủ nội lực không lay chuyển để bước lên phía trước dù giông bão giăng kín lối. Quan trọng hơn hết là sự ngộ ra một điều đơn giản không ngờ: *biết thế nào là đủ!*

Viết nên những câu chuyện trong tuyển tập truyện ngắn “Người Đàn Bà về phía Mặt Trời” là cách để tôi tri ân những vị thầy trên trường đời mà tôi đã gặp gỡ hoặc chưa từng có cơ hội!

*Đất trời vào thu,
Ngày 22/09/2022
Rita Nguyễn*

MỤC LỤC

NGƯỜI ĐÀN BÀ VỀ PHÍA MẶT TRỜI
16

CHÚ TIỂU VỘI VÀNG QUÉT LÁ KHÔ
42

TIẾNG GUỐC NHỌN LỘC CỘC TRONG ĐÊM
68

SÔNG THU BỐN BUỔI CHIỀU CUỘN SÓNG
96

TẾT VỀ ĐỎ ỚI TẮM LÒNG SON
116

NGƯỜI TÌM NGƯỜI NƠI CHỖN XA XÔI
124

NÓI GÓC ĐƯỜNG KHÔNG CÒN AI ĐÓ
136

XUÂN, HẠ, THU, ĐÔNG, RỒI LẠI XUÂN...
140

NGƯỜI ĐÀN BÀ VỀ PHÍA MẶT TRỜI

*Bóng dáng ba con người di chuyển dần về
phía hừng đông. Không ai biết ba mẹ con
cô Hiền đi về đâu.*

Đám trẻ con trên đường đi học về giữa trưa nắng gắt. Đường đất bụi nâu đỏ ngoằn nghèo lên đồi xuống dốc đầy những ổ gà ổ voi và đá sỏi giữa màu xanh của vườn cà phê bạt ngàn hai bên đường. Tụm ba tụm năm theo từng nhóm, những đứa trẻ tiểu học cứ thế đi bộ từ nhà đến trường và ngược lại mỗi ngày cả hàng chục cây số. Những bóng dáng nhỏ bé vừa bước đi vừa cười đùa thoải mái vô tư lự.

Những bé trai có mái tóc non bị cháy nắng màu vàng nâu, khăn quàng đỏ bị kéo lệch một bên, áo sơ mi màu cháo lòng được thả ra ngoài quần, ống quần thì được xắn lên cao. Những bé gái thì nhẹ nhàng đoan trang hơn và chịu khó đội nón trên đầu để tránh cái nắng nóng cháy da. Thỉnh thoảng bé trai chọc bé gái quá lời, bé gái không ngần ngại rượt bé

trai chạy dài để kịp đánh một cái thật đau vào lưng. Đám bạn cười rộ, bé gái cười hả hê, bé trai thì nhún nhún chốc lát rồi nhanh chóng nhón miệng cười toét khoe hàm răng sún. Con đường đất bụi nổi lên xấp xỉ cao nguyên trở nên rộn ràng vào giờ tan trường.

Tuấn đề xuất với đám bạn: “Ê, ghé xuống suối chơi chút đi, nóng quá mà!”. Đám trẻ còn lại nhất nhất đồng tình, thi chạy xem đứa nào tới bờ suối trước tiên. Hàng loạt bước chân chạy rầm rập khiến lớp bụi đường tung mù mịt, những bé gái lấy tay ôm mặt la ó bất bình. Con suối khá nông, bề ngang hẹp, nhiều loại đá nhỏ đá lớn, dòng chảy chậm rãi vắt ngang qua con đường chính của xã. Dòng suối nằm giữa hai con dốc cao như thế thung lũng nhỏ hẹp giữa hai sườn đồi. Đây là nơi lý tưởng để người dân tạm dừng chân vui đùa với dòng nước mát trong lúc nhiệt độ lên cao và bụi đường khiến mắt mũi lấm lem.

Là người chạy tới cây cầu đầu tiên, Cói hót hơ hót hải chỉ tay xuống dòng suối: “O! Bà Hiền hâm, bà Hiền hâm đang ở dưới suối tụi mày ơi!”. Cả đám bu lại trên cây cầu nhìn xuống dòng suối, một đứa buông lời chọc ghẹo người đàn bà đang tất tả giặt đồ:

- Cô Hiền ơi, người ta bảo cô không ăn cơm mà cô chỉ toàn ăn cháo thối đúng không cô?

Người đàn bà nhìn lên đám trẻ, cất chất giọng dày, khàn nhưng vang to với ngữ điệu từ miền Bắc bị lẫn âm “n” và “l” đặc trưng:

- Cháo thối hay cơm thì có liên quan gì đến nhà chúng mày không? Lũ con nít chúng mày lo mà đi học về đi, thích chọc tức tao lắm à? Tao là tao điên lên, tao quất vào mông chúng mày hết bây giờ! Chúng mày là lũ con nít quỷ ma...

Người đàn bà ngược nhìn lên đám trẻ, mắt long lên, cổ nổi gân xanh vì nói to và liên tục không kịp thở. Trong khi đó, đám trẻ tùm năm tùm mười đứng ngồi trên cầu nhìn xuống người đàn bà cười nắc nẻ. Nghe một lúc đủ chán, chúng kéo nhau rời đi, vừa đi vừa hô theo nhịp: “Bà Hiền hâm! Bà Hiền hâm!...”. Đám trẻ đã khuất dạng sau đỉnh dốc mà người đàn bà vẫn tiếp tục nói, có thể là trò chuyện với viên đá cuội, với gió trời, với dòng nước mát, hay với chính bản thân mình.

Nơi ở của cô Hiền nằm trên sườn đồi, cạnh một bãi đất trống mà nhà nước chưa đưa vào sử dụng. Căn nhà mỏng manh được dựng từ các tấm bạt mà dân xứ này dùng để thu hoạch cà phê, đủ để che nắng che mưa vào những ngày không mưa bão. Ngoài bác trưởng thôn thỉnh thoảng ghé thăm để thông báo tin tức từ Ủy ban xã, dường như không có người hàng xóm nào bước vào ngôi nhà mang dáng dấp cái lán trại của cô Hiền.

Cô Hiền có chiều cao ngang ngửa với nhiều đàn ông trong xã, vóc dáng có phần phốp pháp, mái tóc ngang cổ trông xơ cứng, đôi mắt hẹp và nhỏ, mũi tẹt và to, môi dày và rộng. Ấy vậy mà hai má lúm đồng tiền đến là duyên lạ! Vốn không sở hữu tài sản vật chất nào gọi là đáng giá nhưng cô Hiền sở hữu sức khỏe phi thường. Bởi thế, khi người dân cần thuê người làm cỏ, thu hoạch cà phê hay bốc vác thì thường ưu tiên gọi cô Hiền. Cô Hiền luôn hoàn thành công việc nhanh hơn mong đợi của chủ thuê, mà lại không đòi hỏi hay kỳ kèo tiền bạc. Chỉ cần có gì đó bỏ vào bụng là đủ với cô rồi! Vào mùa thất nghiệp không ai thuê mướn, người dân trong thôn xóm cho cô gạo mằm, vậy là sống qua ngày.

Không ai nhớ chính xác cô Hiền trời dạt tới vùng núi cao nguyên Di Linh này từ bao giờ. Chỉ biết rằng, thời cô mới xuất hiện ở đây, cô ở một thân một mình, vẫn cao như thế nhưng ốm nhom. Sau đó, lần lượt ba đứa con chào đời. Người trong thôn xóm bảo rằng cô chữa hoang với ba người đàn ông khác nhau vì mặt mũi ba đứa trẻ không giống cô mà cũng không giống nhau. Cứ mỗi lần sinh ra một đứa trẻ, cô Hiền lại chuyển sang khu đất hoang mới để dựng cái lán trại mới như thể đánh dấu một cột mốc của cuộc đời! Thỉnh thoảng, ai đó ác ý hỏi rằng bố mấy đứa trẻ đâu, cô cười sang sảng: “Mẹ chúng nó ở ngay đây thì không hỏi thăm, đi hỏi thăm người khuất mặt khuất mày mà làm gì!?”.

Sau mỗi cột mốc cuộc đời, thân hình cô trở nên to hơn và đặc biệt, nói nhiều hơn. Giọng cười hào sảng vang vọng mấy ngọn đồi, tiếng nói lớn căng gân cổ làm người đối diện đau cả màng nhĩ. Nếu không ai sẵn lòng nghe thì cũng không làm cô buồn lòng. Cô tự nói một mình. Người trong thôn xóm quen với hình ảnh cô Hiền một mình độc thoại trên đường, dưới suối mơng, trong rẫy cà phê, vườn trà, v.v.. Khi tay bế tay dắt đàn con, cô hăng say trò chuyện với chúng như những người

bạn già. Ai buông lời chọc ghẹo một lời, cô có thể chửi mắng người đó đến tận mấy tiếng sau. Thế nên, dân làng đặt biệt danh cho cô là “Hiên hân”. Họ chỉ dám gọi biệt danh sau lưng, vì nếu nghe được, cô Hiên sẽ mắng xối xả vào mặt – thậm chí kèm cả lời tục tĩu. Những bậc làm cha mẹ dặn dò con cái không được chọc cô Hiên, thấy cô thì lảng tránh đi. Họ không muốn con cái nghe những lời bất lịch sự. Tuy nhiên, bọn trẻ thường bí mật thực hiện những điều cấm kỵ mà người lớn đưa ra, rồi cười vui thích thú với nhau.

Mùa hè sang. Những cơn mưa đầu mùa đến sớm hơn thường lệ. Con đường đất đỏ bazan cời bỏ chiếc áo phủ lớp bụi dày, thay vào chiếc áo mới nhão nhoẹt bùn dềo. Năm này qua năm nọ đối diện với cơ sở hạ tầng còn đơn sơ, người địa phương xứ núi rừng thích ứng bằng những sáng kiến mới lạ. Mùa nắng khô hanh thì mặc áo mưa... để chống bụi đường. Mùa mưa thì họ cũng mặc áo mưa để chống ướt nhưng kèm theo việc dùng dây xích sắt cài quanh bánh xe máy hay xe đạp nhằm hạn chế trơn trượt. Người dân còn gắn cành cây lá cây quanh biển số xe, nếu bùn đất có bắn lên thì

không tới đầu người. Để vượt qua những đoạn đường quá trơn trượt, nhiều tài xế cố gắng ghi chặt tay lái giữ cho bánh xe bám vào chỗ nào tụ nhiều nước nhất. Lâu dần, một rãnh mòn trên mặt đường được tạo ra. Chạy xe theo rãnh mòn ngập nước chỉ rộng chừng mười centimet vẫn là an toàn hơn phần đường bóng loáng còn lại trơn trượt đầy cạm bẫy. Cô Hiền vẫn có thói quen đi bộ bất kể mùa nào. Với đôi ủng cao su “thần thánh”, cô Hiền băng băng lội bộ từ ngọn đồi này sang ngọn đồi khác trong mưa, như thể không có gì làm khó được người đàn bà mạnh mẽ ấy.

Mưa đến, cỏ mọc nhiều. Chủ vườn cà phê rộng năm mẫu buộc phải thuê người dỡ cỏ. Cô Hiền có việc làm. Ngày không mưa gió lớn, cô tần mẫn vừa cõng vừa dắt đám con vào rẫy làm việc. Con bé Na bảy tuổi. Thằng cu Nị sáu tuổi. Thằng cu Nu bốn tuổi. Chị em chúng nó tự chơi với nhau trong cái chòi có sẵn trong lúc cô Hiền cuộc cỏ quanh các gốc cà phê. Tối giờ ăn trưa, bốn mẹ con dắt nhau tới gần bờ suối để dùng bữa cơm ấm áp gia đình.

- Mẹ ơi! Hôm qua mẹ làm trứng luộc rồi mà, mẹ hứa hôm nay làm trứng chiên mà sao vẫn

là trứng luộc? *Bé Na khẽ nhẩn mặt.*

- Ủ, thì mẹ quên, được chưa? Với lại, hôm nay chỉ còn hai trái trứng thôi, mỗi người nửa quả, đừng dành ăn với em đấy! *Người mẹ vừa mở túi đựng thức ăn vừa nói.*

Bốn mẹ con ngồi quanh nồi cơm đầy được nấu bằng củi than, hai quả trứng luộc đã lột vỏ được chèn vào lớp cơm trên cùng, một chai xì dầu nhỏ mới tinh. Cu Nị trợn mắt to nhìn mẹ:

- Ô? Mẹ không mang theo muống dưa gì à? làm sao ăn?

- Ôi, thôi chết tôi rồi! Tôi lại quên đôi giò ời! Lăn sau con Na chuẩn bị cơm nước cho mẹ nghe chưa?! Chứ không mẹ lại quên suốt. Để xem nào...

Cô Hiền đứng lên, đi tới đi lui một chốc và có ý tưởng ngay. Cô tiến tới một cây cà phê bên cạnh, chọn đoạn cành to như chiếc đĩa, rồi bẻ cành, vặt hết lá. Kết quả là, cả nhà được ăn bữa trưa đậm bạc giữa đôi nường với các đôi đĩa trời sập không đều bằng cành cà phê tươi xanh. Khó

khăn lăm mới làm cho đôi đũa kẹp được thức ăn theo ý mình nhưng đám trẻ tỏ ra rất phấn khích và thích thú. Mỗi lần gấp hột miếng trứng hay làm cho cơm bắn lên mặt nhau, chúng lại cười rộ lên. Tiếng nói cười của bốn mẹ con rộn rã cả góc đồi.

Chiều ấy, đang hì hục đào đào bới bới, mặt mày lăm lem bùn đất, cô Hiền nghe tiếng hét thất thanh của bé Na: “Mẹ ơi! Mẹ ơi! Cứu thằng Nị, cứu thằng Nị!!!”. Cô Hiền chạy tất tả ra bờ suối, thấy con bé Na đang giữ chặt tay thằng Nu bên cạnh và nước mắt dàn dụa đầy sợ hãi. Na giải thích trong tiếng nấc: “Thằng Nị... nó... nó bị cuốn theo dòng suối... suối rồi mẹ ơi! Cứu... cứu... nó mau mẹ ơi! Hic....!”. Mắt cô Hiền đánh lại, vừa giận dữ vừa hoảng loạn, mà vừa hoang mang. Cô Hiền không biết bơi.

Thoáng im lặng, cô Hiền đảo mắt nhìn chị em Na, rồi nhìn xuống dòng nước đục ngầu chảy xiết đang xối xả đổ về từ thượng nguồn vì lượng mưa lớn. Cô bất ngờ gào lên: “Chị em mày đứng đó, không đi đâu hết nghe chưa! Chờ mẹ!”. Cô lao về phía trước, chạy thực mạng dọc theo bờ suối, khóc nức nở: “Nị ơi! Nị ơi...! Con tôi ơi! Bà con ơi, ai cứu con tôi với, cứu con tôi với! Giời ơi, có ai

cứu con tôi không?! Nị con ơi là con!...”. Vài người làm rầy gần đó tụ lại bờ suối để phụ tìm kiếm con của cô Hiền. Tuy nhiên, kết quả không mấy khả quan vì màn đêm đã buông xuống, dòng nước vẫn chảy xiết và ngày càng dâng cao. Cô Hiền và bé Na khóc đỏ mắt, thằng cu Nu mếu máo hỏi chị Na rằng sao không thấy anh Nị đâu cả, nó muốn chơi với anh Nị thôi.

Hai ngày sau, một người dân tộc K’ho đi chặt lồ ô ở cách nơi Nị bị tai nạn chừng năm cây số đã nhìn thấy thi thể Nị kẹt giữa hốc đá. Đám tang của Nị chỉ có vài người ghé thăm: ông trưởng thôn, bà phó chủ tịch Hội phụ nữ xã và một cô giáo của trường tiểu học gần đó. Người dân trong thôn sợ rằng đi dự đám tang trẻ em chết đuối sẽ mang về âm khí gây bệnh tật cho gia đình. Đám trẻ con trong thôn được cha mẹ dặn dò không được chơi hay tiếp xúc với Na hay Nu trong bất cứ hoàn cảnh nào, vì “ma da” đã “để ý” gia đình cô Hiền rồi thì có khi tấn công nhằm vào những đứa trẻ chơi chung.

Chỉ có ai đi dự đám tang mới được nghe câu chuyện đau lòng từ lời kể của bé Na. Chiều đó, thằng cu Nị phát hiện một con nhái có màu xanh

pha đỏ rất đẹp nhảy ra từ một bụi cây. Như bị thôi miên với vẻ đẹp độc và lạ ấy, nó bám theo với hi vọng bắt được con nhái về làm thú nuôi. Bé Na công cu Nu chạy theo, Nu cười nắc nẻ trên vai khi thấy Nị chụp nhái hụt mấy lần. Khi tới bờ suối, Na bảo Nị bỏ qua con nhái đi vì coi chừng nguy hiểm. Nị đưa tay lên miệng ra dấu im lặng và thì thầm: “Em sắp bắt được nó rồi, một chút xíu nữa thôi! Chị im lặng đi nào!”. Và rồi, con nhái nhảy một phát trốn vào bụi rậm ngay sát dòng nước. Nị bám theo bối tìm trong bụi rậm. Thế là... trượt chân, ngã nhào! Trong chốc lát, Na không còn thấy em mình đâu giữa dòng suối ào ạt nhấn chìm mọi thứ. Ngày đưa hòm Nị đi chôn, trời đất xám xịt, mưa tê buốt. Nước mắt hòa lẫn nước mưa, con bé Na khóc nức, Nu khóc gào: “Trả lại anh Nị đây, anh Nị ơi!”. Cô Hiền đứng đó, bất động, khuôn mặt tái nhợt, buồn vời vợi.

Trước hoàn cảnh éo le như thế, chính quyền xã quyết định trao sổ hộ nghèo cho gia đình cô Hiền. Họ xét duyệt đã mấy năm qua nhưng vì vướng khoản giấy tờ cá nhân không đầy đủ. Ngày nhận được khoản trợ cấp tiền lần đầu tiên, cô Hiền

dắt hai đứa trẻ đi mua ngay hai cái nón, coi như là ắp ủ bấy lâu thành hiện thực. Cô Hiền cũng mua thêm một cái nón trẻ nam, đặt trên mộ của thằng cu Nị. Người dân làm vườn gần nghĩa địa kể rằng cô Hiền ngồi đấy kể chuyện từ đầu giờ trưa đến tận trời chiều cho linh hồn thằng Nị nghe, trong khi hai đứa trẻ còn lại đi vòng vòng ngắm mộ bia của người lạ và nhặt nhạnh bánh kẹo.

Một người dân cảm thấy tò mò đã giả bộ nhỏ cò quanh ngôi mộ gần đấy để nghe xem cô Hiền nói gì mà quá lâu. Vài ngày sau, chuyện riêng tư của cô Hiền được lan truyền khắp thôn xóm, người người thăm thì nhỏ to như thể bí mật quan trọng. Bữa nọ, bà Tòng Ròm đến tiệm tạp hóa mua thức ăn thì biết chuyện, vừa ra khỏi quán gặp ông Đức và ông Vượng đang vác cuốc trên đường về thì liền vẫy tay ngỏ ý nán lại. Bà Tòng Ròm thể hiện nét mặt căng thẳng và điệu bộ gậy tò mò:

- Này, hai ông có nghe tin gì mới về con Hiền hân chưa?

- Chưa! Chuyện đàn bà con gái, cánh đàn ông chúng tôi nghe mà làm gì!? Ông Vượng cười lớn.

- Chuyện gì lớn hơn chuyện con trai nó chết đuối? Hay là nhà nó có biến gì nữa hả? Ông Đức tỏ ra nghiêm túc hơn.

- Không, không có biến mới nhưng là chuyện cũ giờ mới biết! Có người nghe lén con Hiền hăm kể lể trước mộ thằng cu con nhà nó. Hóa ra, cha của con bé Na là tài xế xe tải. Thằng Tới hồi xưa ở xóm mình một thời gian đó, nhớ không? Thằng Tới với con Hiền hăm ngày xưa là có yêu nhau thật. Chúng nó lén phéng với nhau rồi con Hiền hăm có bầu. Bầu được chưa tới năm tháng thì thằng Tới bị bố mẹ gọi về bắt cưới vợ. Đâu dám cãi, nó bỏ con Hiền về bắc thôi! Con Hiền một thân một mình chịu đựng cảnh bị thằng Tới “quất ngựa truy phong” nên hóa điên luôn đó! Bà Tòng Ròm vừa kể vừa nhún nhá, quơ tay mình họa liên tục.

- Ủ, nghe thế thì còn có lý! Đó giờ, bà vợ già nhiều chuyện nhà tôi kể rằng con Hiền nó chặt cái cây bị ma ám nên mới bị điên. Ông Vượng chặc lưỡi.

- Thì đó! Làm bà con ai đi ngang qua cái cây cũng sợ hãi, bỏ ù té chạy. Ông Đức thở dài.

- Ủ, còn nữa nhá, chưa hết đâu! Hai đứa con sau là của ai biết không? Thằng Nị là của... ông trưởng thôn đấy! Dùng lời lẽ dụ khị thế nào khiến con Hiền hăm chịu trao thân mà lòi ra thằng Nị đấy. Hèn gì, ngày thằng Nị chết, ông trưởng thôn buồn quá trời buồn. Giờ tôi mới nhớ, tôi là tôi thấy mấy lần ông trưởng thôn ghé gỏi thức ăn cho nhà con Hiền. Giờ mới hiểu, giờ ơi, sao hồi đó tôi ngu thế chứ! *Bà Tòng Ròm tự đánh tay lên đầu mình, xuyết xoa.*

- Ái chà, ông Sử trưởng thôn nhà mình hóa ra... cao cơ quá nhỉ! Đáng học tập, haaa...! *Ông Đức nhìn sang ông Vượng cười khoái trá.*

- Hai cái ông này, bậy bạ! Nói thế mà cũng nói được! Giờ thì làm theo ông Sử đi! Bà vợ ông Sử đuổi ông Sử ra khỏi nhà rồi kia kìa.

- Rồi, rồi! Biết rồi! Giỡn tí mà bà làm dữ quá! Rồi sao nữa, nói nhanh cho tôi về ăn trưa cái coi. *Ông Vượng hất đầu nhìn bà Tòng Ròm.*

- Đứa con út, thằng Nu ấy mà! Không biết chính xác tên cha thằng bé, chỉ biết là một nhóm đàn ông có hơi men vào tấn công con Hiền hăm

giữa ban ngày ban mặt. Ghê không? Mà chắc là đám đàn ông ở xã mình đây thôi chứ làm gì có ai vào đây! *Bà Tòng Ròm buông lời chắc nịch.*

- Ủa? Rồi mấy đứa con của con Hiền lúc đó ở đâu?

- Nghe nói đi chơi đâu đó, không có ở nhà! Thiệt tình! Mà nếu có chúng nó ở nhà, không biết là hên hay xui nữa đấy! Cái phường đàn ông uống rượu đi tấn công đàn bà thì quá khốn nạn, cả đám mấy ông cùng làm thì quả là không còn từ nào để nói. Tội mà phát hiện cái phường khốn nạn đó là ai, tội là tôi... cắt, cắt hết! *Bà Tòng Ròm đưa tay hình cái kéo cắt vào không trung, mắt long lên.*

- Ê... ê! Không liên quan gì anh em chúng tôi đâu, bà đừng có mà làm quá! Cái gì mà cắt này cắt kia, thấy mà ghê! Chuyện hết chưa, chúng tôi về đây! *Hai ông bước vội lên phía trước, không kịp để bà Tòng Ròm nói gì thêm.*

Đúng là ông Sử đang gặp biến thật! Vợ ông không chịu nổi lời bàn tán của bà con trong thôn.

Chưa kể, chuyện về ông Sử và cô Hiền ngày càng lan xa và rộng đến các xã khác. Vợ ông liên tục day nghiêng chửi rửa ông, ném quần áo đuổi ông ra khỏi nhà. Nhà cửa xáo xào gần cả tuần lễ, bà con lại thêm dịp để lời ra tiếng vào. Máy người con phải tụ về hòa giải cho ông bà Sử. Đứa con trai lớn tỏ ra thấu tình đạt lý:

- Mẹ à! Mẹ vừa đẹp người vừa đẹp nết, lại là vợ chính thức của bố cả mấy chục năm chứ ít gì! Có làm sao mà giờ mẹ lại đi ghen tị với bà Hiền hâm ấy? Cả làng cả xã ai chẳng biết bà bị tâm thần, mà đã tâm thần thì làm sao tin được điều phọt ra từ miệng bà là thật! Mẹ ghen với người hâm thì chẳng phải người đời nghĩ mẹ cũng giống thế sao!?

- Tao và vào cái miệng thối của mày bây giờ! Mày dám nói tao hâm giống con Hiền à? *Bà Sử gần giọng rất đáng sợ.* Tao đây mà thêm ghen với con Hiền hâm à? Tao là tao tức bố mày! Không có lửa thì làm sao có khói! Đã có tính “mèo mớ gà đồng” thì bố mày còn lang chạ với bao nhiêu người nữa? Hả? Ông nói đi?

- Đúng rồi! Bố nói cho rõ một lời đi bố?
Con trai cả thúc giục.

- Cái nhà này làm tôi mất mặt quá đi! Không còn tôn ti trật tự gì nữa cả! Dù gì thì tôi cũng đường đường là trưởng thôn. Bà cứ nói nhăng nói cuội làm mất mặt tôi thế, làm sao mà gặp gỡ bà con làm việc!? Ông Sử ôm mặt lắc đầu.

- Ông tự làm ông mất mặt, giờ còn đổ thừa cho tôi nữa à? Bà Sử chua chát.

- Tôi đã nói là tôi không làm gì sai trái để mất mặt hết! Người ta nhiều chuyện trên trời dưới bể, tôi cấm được người ta nói gì à? Nhờ có bà bù lu bù loa lên, thiên hạ mới tưởng là thật đấy! Giờ thì dẹp mặt ra! Ông Sử cao giọng giận giữ.

- Đấy! Con đồng ý là mẹ làm âm âm lên mới khiến lời đồn thành như thật đấy! Mẹ bớt giận, bình tĩnh lại giùm cho cả nhà mình yên ấm cái nào. Còn bố nữa, bố bớt ghé cái lán trại nhà bà Hiền hăm đi cho lành, bố nhá! Con trai cả cố gắng nói lời nhẹ nhàng nhất có thể.

- Tao làm bố mày, tao dạy mày từ đó giờ! Đừng có mà lên mặt dạy đời tao! Tao phang cho cái cây bây giờ, cái ngữ mất dạy! Ông Sử đứng dậy, vung tay xém trúng mặt con trai cả.

- Thôi! Thôi được rồi! Dẹp hết lại đi! Từ nay tôi không nhắc lại chuyện này nữa! Ông không phải làm mình làm mẩy! Miễn là ông sống sao cho phải đạo, không hổ thẹn với vợ con thì làm! Bà Sử bỏ ra ngoài. Ông Sử ôm mặt lén thở phào nhẹ nhõm. Cậu con trai cả nhìn bố mẹ mím chặt môi, lắc đầu.

Đất trời lại chuyển sang mùa khô hanh. Không còn hứng đủ nước mưa để tắm giặt, cô Hiền khiêng thau đồ bẩn trên đầu đi bộ mấy cây số đến con suối hiền hòa trong veo dưới chân cầu. Đám học sinh lại bí mật chọc ghẹo để nghe cô chửi cho vui tai, rồi cười nắc nẻ.

Năm học này, cả con bé Na lẫn thằng cu Nu đều được hai cô giáo trong xã nhận dạy học miễn phí và được tặng sách vở và dụng cụ học tập. Vì không có giấy tờ khai sinh, cả hai đứa đều không có tên trong danh sách học sinh chính thức. Điều đó không làm cô Hiền bận tâm. Tới lớp học đồng nghĩa với việc giảm thời gian lang thang dưới nắng và không chơi quanh suối ao nên cô Hiền bảo hai đứa siêng năng dắt díu nhau đến trường. Nu vào

trường mẫu giáo. Na vào lớp một. Học sinh lớp lớn hơn hay chọc ghẹo Na là có mẹ bị tâm thần. Ban đầu, con bé khóc tủi thân, thậm chí đòi đánh lại đám trẻ ưa ăn hiếp người khác. Dần dần, con bé tự tìm cách phòng vệ, hạn chế xuất hiện trước đám đông, chỉ chơi với một người bạn hiền lành thân thiết và luôn giữ khuôn mặt rất tỉnh. Mỗi ngày chị Na dắt em Nu đi học, cô Hiền tập trung đi làm thuê làm mướn.

Ông Sử đúng là không còn ghé thăm lán trại của cô Hiền. Mỗi khi có việc gì cần thông báo cho cô Hiền, ông giao cho bà Cẩn phó thôn làm thay. Câu chuyện về bố của những đứa trẻ nhà cô Hiền cũng dần phai nhạt. Ai ai cũng biết chuyện hết cả rồi, chẳng rõ hư thật thế nào nhưng nói về điều đó mãi cũng chán. Bà con thôn xóm kiếm chuyện khác thú vị hơn để làm đề tài nóng truyền tai nhau. Chẳng hạn chuyện ông Hải cuối thôn hồi lộ Chủ tịch xã hắt năm chục triệu để con trai ông có được một chân làm việc trong Ủy ban xã. Chẳng hạn chuyện chồng của một cô giáo đánh ghen với một phụ huynh nam vì nghe đồn họ có quan hệ mờ ám. Ở vùng núi “khí ho cò gáy” này, dân tình tìm niềm vui bằng cách hóng hớt chuyện của thiên hạ như thế. Người thì ít mà chuyện “người ta” lúc nào cũng nhiều!

Hôm ấy, cô Hiền được bà Kim giàu nhất xóm thuê mang mấy chục tạ bao cà phê đã xay vò trong kho ra phơi nắng để tránh ẩm mốc. Đầu giờ chiều, đang trong lúc cào cà phê để khô cho đều nắng, cô Hiền nghe tiếng ông bà Kim to tiếng với nhau. Một lát, bà Kim xông ra:

- Con Hiền đâu, mày tới đây tao bảo! Phải ba mặt một lời với mày mới được!

- Đây đây! Tôi đây chứ có chạy đi đâu. Chị tính nói gì với tôi thì nhanh đi, nắng lặn mất thì bỏ xừ!

- Mày trả cái dây chuyền vàng cho tao nhanh! Ngay và liền! Không là tao gọi công an còng đầu mày!

- Ô hay... ! Cái bà Kim điên này! Tự dừng bảo tôi trả dây chuyền vàng cho bà. Tôi có mượn hồi nào mà trả?

- À... à! Tò ra nai tơ ngơ ngác hả con? Mày đừng tưởng qua mặt được tao nhá! Đừng giả ngu ngu ngơ ngơ mà trốn tội ăn cắp!

- Tôi không ăn cắp! Tôi có chết đói cũng không ăn cắp, nói cho chị biết nhé!

- Á hà...! Trưa nay, tao tốt bụng mời mày ăn cơm chung với vợ chồng tao. Thế là bây giờ, cái dây chuyền vàng tao tạm tháo ra vì đang bị ngứa da, bỏ trong cái hộp rồi giấu cao trong tủ kính đã không cánh mà bay. Chồng tao khẳng định nãy giờ là không lấy. Giờ chỉ còn có mày thôi! Giữa chồng tao và mày, dĩ nhiên tao tin chồng tao hơn. Không có lý gì chồng tao lại đi ăn cắp dây chuyền của vợ! Trừ khi ổng bị hãm. Ở đây, chỉ có mình mày bị hãm mới dám làm chuyện tà trời này thôi đúng không? Đồ vô ơn! Đồ ăn cháo đá bát! Bao nhiêu người ngoài kia tao không thuê, tao thuê mày là vì sao? Vì tao muốn giúp mày. Giờ ời là giờ...!

- Chị đừng có mà vu oan! Tôi nói rồi, tôi không lấy là không lấy!

Bà Kim xông vào xô ngã, ngồi lên người cô Hiền và tát lấy tát để vào mặt cô: “Trả lại dây chuyền vàng cho tao, trả lại ngay đây! Đồ thứ đàn bà mất nết, mất dạy, khùng khùng điên điên!... Tao đánh cho mày chừa cái tội ăn cắp này! Này!...”.

Cô Hiền ráng giằng co để đẩy bà Kim ra, nhưng trong lúc giằng dữ, bà Kim mạnh bạo đến không ngờ. Ông Kim chạy ra ngăn thì bị bà Kim đâm ngay một phát vào chỗ hiểm, ngã lăn ra, ôm hạ bộ nhăn nhó mặt mày. May sao, vài người hàng xóm đi ngang qua biết chuyện liền xông vào xách nách bà Kim kéo lên thì cô Hiền mới thoát chạy được. Tiếng bà Kim vẫn sang sảng, vừa khóc lóc vừa la hét âm ỉ phía sau. Cô Hiền chạy thục mạng. Toàn thân lấm lem đất bụi, tóc tai kết dính với mồ hôi lẫn máu đỏ lòa xòa trước mặt. Nước mắt ứa ra. Cô lẩm bẩm: “Không! Tôi không ăn cắp, chẳng bao giờ ăn cắp! Đừng nói tôi ăn cắp! Tôi không có!”.

Vài ngày sau, con bé Na dắt em đi học về, nét mặt con bé rất nghiêm trọng. Na hỏi cô Hiền:

- Mẹ! Mẹ nói thật đi! Nói thật con nghe là mẹ có ăn cắp dây chuyền vàng của bà Kim không?

- Con không tin mẹ thì ai còn tin mẹ! Mẹ không bao giờ ăn cắp đâu con ạ!

- Con hỏi thế chứ biết chắc là mẹ không ăn cắp mà! Hôm nay, thằng con út nhà bà Kim chặn con ở cổng trường, bảo con là con nhà ăn cắp, ý nó

nói mẹ ăn cắp đấy. Con phải tìm cách cho nó biết tay mới được! Con không tha cho nó đâu!

- Con ơi! Đừng làm thế! Đừng đánh nhau, đau lắm con ơi!

- Nhưng im lặng thế nào được! Bà Kim thì đánh mẹ, nó thì ăn hiếp con!?

- Mẹ đã bảo đừng là đừng nghe không! Mày không nghe lời mẹ, mẹ đánh mày trước đấy! *Cô Hiền giận giữ to giọng, nước mắt chảy tràn.*

Ở dưới tuổi, cô Hiền nghe tiếng cười đùa của đám học sinh đi học về. Lần này, chúng nó không chỉ gọi là “bà Hiền hâm”, chúng nó còn bảo:

- Bà Hiền hâm! Sao bà xấu tính thế! Bà nguy hiểm với đàn ông, lại còn thích ăn cắp đồ của phụ nữ nữa à? Bà là quỷ dữ đội lốt người à, bà Hiền hâm?

- Này! Cái lũ con nít chúng mày mới là quỷ

đấy! Con nít con nôi mà toàn nghe chuyện vớ vẩn ở đâu thế kia! Lo học hành đi! Tao mà là quỷ, tao bắt cóc chúng mày vì tội nói láo, tội nhiều chuyện đấy nhá!

- Ê... ê! Chạy đi chúng mày ơi! Coi chừng bà Hiền hâm bắt cóc chúng mình đấy. Eo! Ghê quá! Ghê quá! Ha ha ha! Bà Hiền hâm! Bà Hiền hâm!

Một ngày nắng gió toí bời trên vùng đất cao nguyên chập chùng đồi núi. Gió thổi tung bụi mù. Gió thổi đám lá chuối rung lắc xào xạc. Gió thổi làm những mái nhà tôn kêu kẻo kẹt như muốn bay nóc. Ầm! Căn nhà dựng bằng lều bạt của cô Hiền ngã xuống. Những tấm bạt phành phạch trong gió, những cọc cây bạt ra khỏi đất lẫn chông chênh. Mảnh đất trở lại hoang tàn, không còn dấu hiệu nào của người từng sống nơi ấy. May sao, ba mẹ con cô Hiền đã dắt díu nhau rời thôn xóm đi xa.

Có người dậy sớm đi làm rẫy kể lại rằng thấy cô Hiền xách hai túi ni lông đen chứa đồ đạc của cả gia đình. Thằng cu Nu còn ngủ trên vai mẹ,

nước dãi chảy dài. Con bé Na lồm chồm bước theo, lâu lâu nhảy chân sáo ra vẻ thích thú. Bóng dáng ba con người di chuyển dần về phía hừng đông. Không ai biết ba mẹ con cô Hiền đi về đâu.

Mặt trời vẫn tỏa nắng chói chang, hoa dã quỳ vàng rực rỡ rung rinh theo gió hai bên đường. Tết sắp đến. Mùa cà phê lên giá khiến ai nấy hồ hởi từng tấc dạ. Người người nhà nhà xôn xao mua sắm, dọn dẹp trang hoàng nhà cửa đón xuân sang. Dân tình gặp nhau chỉ hỏi về tết tươi, hỏi nhau bán được bao nhiêu tấn cà phê và chúc nhau năm mới nhiều may mắn bình an. Không ai còn để ý tới sự biến mất của một gia đình từng sống ở sườn đồi.

Mỗi năm, vào ngày nhất định, người làm rẫy thuê gần nghĩa địa lại thấy ba con người – một lớn, hai bé – đến thăm ngôi mộ bé nhỏ với hoa, kẹo bánh và một cái nón mới. Họ ở lại rất lâu, trò chuyện bên ngôi mộ rất nhiều và sau đó rời khỏi nghĩa địa trong ngày, không ai biết họ đi về đâu. Tuy nhiên, năm vừa rồi, người ta đồn đại có tới năm con người xuất hiện bên ngôi mộ nhỏ.

Ba người kia thì dân làng có thể đoán được danh tính, còn người đàn ông to cao rậm nắng với một vết sẹo bên má trái cùng đứa trẻ đỏ hỏn bế trên tay thì họ không biết là ai. Họ chưa gặp hai người này bao giờ; thế nhưng, cả làng ai cũng xôn xao. Xôn xao...

*“Điều gì không làm chúng ta
gục ngã thì sẽ làm chúng ta mạnh
mẽ hơn.” - Friedrich Nietzsche*

Nguồn tiếng Anh: keepinspiring.me

Người dịch: Rita Nguyễn

CHÚ TIỂU VỘI VÀNG QUÉT LÁ KHÔ

Không lâu sau, ở một ngôi chùa thật hẻo lánh trên núi rừng cao nguyên, một người đàn ông xin xuất gia học đạo. Khi được hỏi lý do muốn xuống tóc, người ấy bảo rằng: “Vì con muốn sống như một người đang sống!”.

Xoạc... xoạc... xoạc...! Tiếng chổi tre chà xát trên nền bê tông với nhịp điệu rất nhanh và vội vã. Chú tiểu Diệu Hạnh thoăn thoắt di chuyển từ góc bên này đến góc bên kia của khu vườn Lâm Tỳ Ni để gom lá khô rụng đầy vào ngày trở gió. Diệu Hạnh lẩm bẩm trong miệng một giai điệu cải lương mới nghe được từ đài radio, hát đi hát lại một đoạn sao cho thật vừa ý nhưng mãi không được. Thu gom lá rụng cả khu vườn rộng khiến chú tiểu không còn đủ sức để hát lên được những nốt cao và kéo dài. Thỉnh thoảng, tiểu trò chuyện

với tượng Phật đứng trên tòa sen hồng, miệng nở nụ cười, một tay chỉ lên trời, một tay chỉ xuống đất: “Ông Phật nhỏ ơi, ông có thích hát không? Giá mà ông nói được thì vui nhỉ!”.

Sắp xong việc thì vừa hay Lâm và một cậu bé đi cùng lách qua bụi cây hàng rào ngăn cách khu vườn chùa với con đường làng bên ngoài, rón rén tới trước mặt Diệu Hạnh. Chú tiểu nở nụ cười thật tươi khi nhìn thấy cậu bạn:

- Ái chà, biết lựa chọn lúc sang chơi với tui quá heng?

- He he...! Chứ sao hông? Hạnh nói với tui là Hạnh ráng dọn lá khô thật nhanh để có thời gian chơi còn gì. À, hôm nay tui dắt em họ tui qua nữa. Tền ở nhà của nó là Beo. Nó em tui nhưng bằng tuổi tui với Hạnh, học lớp ba tí trên huyện Châu Thành luôn á. *Lâm khoác vai Beo rất ra dáng đàn anh.*

- Xa quá mềng ơi! Tận trên Châu Thành hả? Có thêm người thì chơi vui hơn. Đi vào trong hang đá, đừng có đứng đây, ai mà thấy tui mình là tui bị la chết luôn á!

Tại vườn Lâm Tỳ Ni, nơi tái hiện cảnh Đức Phật dẫn sanh, có một núi đá nhân tạo khá to. Núi đá được trang trí những bụi cây lớn nhỏ phía trên và một con đường vòng quanh từ chân lên đỉnh núi được tạo bởi những bậc cầu thang bằng xi măng. Người tham quan cảnh chùa dù lớn hay nhỏ đều thích leo lên đỉnh núi để nhìn khung cảnh từ trên cao. Ở bên dưới núi đá được tạo hình rỗng, giống như những hang động tự nhiên với thạch nhũ rỉ nước, chỉ là quy mô bé nhỏ hơn. Chú tiểu dắt hai người bạn vào trong hang động. Tìm một góc khuất, nhóm bạn ngồi xuống.

- Hôm nay anh tui cho tui nhiều bi ve lắm!
Tui mang qua bớt cho Hạnh. *Lâm nói.*

- Tui cũng còn bi ve mà, tui đứng trong cái lon sữa bò rồi giấu ở góc tối thui đằng kia kìa. *Nói xong, tiểu tiến tới lấy vật dụng đồ chơi.*

- Hạnh ơi, bạn là con gái hay con trai á? *Beo ngược đôi mắt tò mò nhìn theo Hạnh.*

- Haaa...! Ngốc dữ Beo! Không biết thiệt luôn hả? *Lâm bật cười.*

- Thường thường, con gái để tóc dài và mặc đồ con gái, con trai để tóc ngắn và mặc đồ con trai. Hạnh thì mặc đồ ở chùa, chỉ có một cái chỏm tóc dài trên đầu, lại còn gọi là chú tiểu. Làm sao em biết là con gì? *Beo ráng phân bua.*

- Nhưng nghe giọng cũng phải đoán ra chứ? *Lâm nhẩn mặt.*

- Em nghe giọng hơi... cao cao. Nhưng mấy đứa trên lớp em, cả con gái hay trai đều có giọng cao như vậy mà! *Beo kiên nhẫn phân tích.*

- Thôi, cãi nhau làm gì. Hi hi hi...! Tui là con gái đó nha. *Hạnh đặt ngón tay lên má tỏ vẻ điệu dàng.*

- Con gái thì tại sao lại gọi là chú tiểu? Phải gọi là cô tiểu mới đúng chứ?

- Tui hỏi, Sư phụ tui nói á: chú tiểu là cấp bậc, không phải để phân biệt con gái con trai. Ai ở trong chùa khi tuổi còn nhỏ thì đều là chú tiểu.

- Tại sao lại cạo đầu? Mà sao không cạo hết, để một chỏm lại làm gì?

- Do tui còn nhỏ, mới chỉ là chú tiểu nên phải để lại một ít tóc. Khi lớn lên thành ni cô, sư cô thì mới cạo tất tận tật. Sư phụ nói, cạo đầu để không phải mất thời gian gội đầu và chăm sóc tóc tai, rồi đỡ phải lo tóc đẹp hay xấu.

- Hi hi...! Giờ tui mới biết tại sao mấy người ở chùa phải cạo đầu rồi nè! *Lâm nheo mắt cười.*

- Sao Hạnh ở trong chùa? Mẹ bạn đẻ ở đây hả? *Beo vẫn không bỏ cuộc.*

- Haaa...! Không đâu! Mẹ tui đẻ tui chỗ khác. Chỉ mang tui tới trước cổng chùa rồi đi mất thôi. Xuyết! Bí mật á nha. Bữa tui nghe lén mấy bà hàng xóm nói với nhau trong bếp như vậy.

- Hạnh đừng lo! Tui không nói với ai đâu, nếu mấy đứa bạn trên lớp mình hỏi, tui cũng không nói ra. Beo về nhà đừng kể gì nha Beo! *Lâm đưa tay lên miệng thì thầm.*

- Em biết rồi!

- Thôi, chơi bi ve đi. Tới đúng giờ là tui phải

đi rồi đó. Có mặt trễ bữa tối một tí thôi là tui bị la liên! Hạnh làm nghiêng lon sữa bò, những hòn bi ve xanh đỏ tím vàng chạm vào nhau kêu lách cách.

Chú tiểu Diệu Hạnh có đôi mắt to đen và lông mi dày cong khiến ánh nhìn rất sắc sảo. Khuôn mặt tiểu hài hòa, làn da nâu giòn không rõ vì gen di truyền từ người mẹ Khmer hay vì được ông mặt trời “nhuộm màu” cho đậm đà hơn. Vốn là người cá tính, ở trên lớp vào giờ ra chơi, tiểu luôn hào hứng nhảy chân sáo ra ngoài sân ngập nắng chơi bắn bi ve, tạt lon, tạt hình hay đá bóng với nhóm con trai năng động. Nhìn từ xa, khó ai nghĩ rằng: ấy là chú tiểu “con gái”.

Người bạn chơi ăn ý nhất của tiểu là Lâm. Mỗi lần chia phe ngẫu nhiên, nếu Lâm và tiểu chung một đội thì thường thắng lớn trong tất cả các trò chơi. Dần dần, Lâm và tiểu kết thành đôi bạn thân trên lớp. Nhà Lâm cách ngôi chùa tiểu ở chừng mười phút đi bộ trên con đường làng. Đáng lẽ, hai đứa trẻ đã có thể gặp gỡ vui chơi thoải mái, làm bài tập chung sau giờ tan học. Tuy nhiên, tiểu không phải là đứa trẻ... bình thường.

Nếu bất cứ trẻ em nào than phiền về cha mẹ của chúng sao quá nghiêm khắc với hàng loạt nguyên tắc phải làm hay không được làm, ấy là vì chúng chưa biết cảm giác sống trong chùa như chú tiểu Diệu Hạnh.

Người lớn tuổi làm trụ cột trong ngôi chùa được kính trọng bậc nhất chính là sư bà. Sư bà nổi tiếng là người làm gương về lối sống đạo hạnh của người xuất gia thoát tục: mặc bộ đồ sờn rách cả hơn ba chục năm vẫn không bỏ, ngày ăn hai bữa với rau cháo đơn sơ, tụng kinh ngồi thiền đúng giờ dù có ốm đau ra sao, chăm chỉ làm vườn để có thức ăn tự cung tự cấp và đầy trách nhiệm với cộng đồng. Nếu người quanh làng buồn phiền khổ đau chuyện gì muốn gặp sư bà trực tiếp thì sớm muộn gì cũng được gặp. Mỗi tuần, sư bà đều lắng nghe chia sẻ của sáu đệ tử xuất gia sống trong chùa sau giờ ăn sáng. Đây là lúc các chị em báo cáo cho sư bà về công việc phát sinh, ai gặp khó khăn hay tiến bộ gì. Mỗi tháng, sư bà đều sắp xếp gặp riêng mỗi đệ tử để dạy về chuyện đạo lẫn chuyện đời. Thời gian còn lại, sư bà rất ít nói, cũng chưa thể hiện sự giận dữ bao giờ. Ấy vậy mà, các chị em trong chùa ai nấy đều nghe lời sư bà một phép.

Chú tiểu Diệu Hạnh được các sư cô, ni cô tận tay nuôi dưỡng từ khi vài tuần tuổi. Bà con quanh xóm có khi mang bình chứa sữa mẹ nguyên chất qua cho tiểu uống, có khi mang tã em bé, có khi chỉ đơn giản ghé ngang qua hướng dẫn cách chăm sóc trẻ sơ sinh rồi chọc tiểu cười. Sư bà dù bận rộn lắm cũng dành thời gian ít nhiều ở bên tiểu mỗi ngày. Tiểu sống trong tình yêu thương của đại gia đình ấm áp và từ ái.

Ngày bước chân vào lớp một, tiểu nhận thức được sự khác biệt của bản thân rõ hơn so với bạn bè trang lứa. Quần áo, đầu tóc không giống đứa trẻ nào trong trường; không giống đám con gái mặc váy xanh đồng phục, mà cũng không giống đám con trai mặc quần xanh. Thỉnh thoảng, tiểu nhìn lên hai bím tóc của bạn gái ngồi phía trước và tự mơ màng tưởng tượng khuôn mặt mình được gắn hai cái bím tóc ấy, rồi tự cười một mình. Tiểu là đứa trẻ giỏi quan sát và tư duy rất tốt ở độ tuổi lên sáu. Chẳng thế mà, từ sư bà đến các sư cô và ni cô, ai nấy đều rất “cân não” để trả lời các câu hỏi của tiểu sao cho không phức tạp mà vẫn hợp lý. Dòng câu hỏi lúc nào cũng ồ ạt trong tâm trí của tiểu: Tại sao ở trong chùa thì phải cạo đầu? Tại sao không được mặc quần áo có màu sắc khác?

Cha là ai? Mẹ là ai? Cha mẹ đâu rồi? Tại sao phải tụng kinh, ngồi thiền? Tại sao người ta ăn cá gà heo? Tại sao... và... tại sao?

Nhận ra cô bé có khả năng học nhanh và nhớ lâu, sư bà quyết định lên kế hoạch để hướng dẫn Diệu Hạnh một cách nghiêm túc. Trước là học việc, sau là giao trách nhiệm một cách rõ ràng. Ngày qua ngày, chú tiểu phụ các sư cô lật rau, rửa chén bát, quét lá, lau dọn bàn thờ, cũng như học thuộc các bài kinh ngắn, cách đánh chuông gõ mõ. Lên lớp hai, tiểu đã có thể một mình quét lá và dọn sạch sân và vườn chùa. Lên lớp ba, tiểu được sư bà giao việc thực hiện hồi kinh ngắn cầu bình an đến muôn chúng sinh vào trước mỗi giờ ăn.

Cảm giác được đứng ngoài vườn cây xanh mát, một mình cất cao giọng lanh lảnh ngân nga những câu kinh trầm bổng theo nhịp điệu của tiếng chuông âm vang khiến tiểu Diệu Hạnh thấy vui tươi và sung sướng. Ấy cũng là vì tiểu được dịp thỏa lòng cất cao giọng ca của mình một cách tự do. Những người trong xóm hay vỗ nhẹ vai tiểu thể hiện sự khen ngợi, bảo rằng giọng tụng kinh của tiểu sáng và khỏe quá, lại rất biết cách lên xuống điều luyện như người được học ca hát

một cách bài bản. Mai mốt thành sư cô làm chủ các buổi lễ nghi thì chắc chắn ai cũng thích nghe giọng xướng và tụng kinh của Diệu Hạnh, rất có tư chất. Giả mà tiểu sống ngoài đời, biết đâu mấy thầy dạy ca tài tử cải lương nhận làm đệ tử thì có khi lại trở nên nổi tiếng không chừng. Tiểu nghe xong, mỉm cười cảm ơn, trong lòng thì trống tim đập rộn ràng. Một cảm giác gì đó chực như tuôn trào, bùng nổ. Một cảm giác gì đó, đồng thời, như bị kìm nén, ngọ nguậy mãi không thoát ra được.

Tiểu dần quen với các nội quy trong chùa. Các sư cô bảo rằng, tùy độ tuổi và mức độ thể nguyện của mỗi người mà số lượng nội quy có sự khác biệt. Thường thì càng nhỏ càng ít nội quy, càng lớn thì càng nhiều hơn, nhiều nhất thì đến hơn 300 điều lớn nhỏ cần được nhớ và tuân thủ theo. Các sư cô cũng bảo rằng, ban đầu thì không dễ chịu vì luôn trong trạng thái phải nhớ điều gì được phép làm, điều gì thì không. Một thời gian quen với lối sống ấy rồi thì mọi sự trở nên tự nhiên hơn. Cái chính là dù gặp khó khăn như thế nào, trong đầu luôn tâm niệm rằng sống tự do buông thả dễ gây ra kết quả xấu, sống có chừng mực nề nếp thì sẽ giúp ích cho sự phát triển bản thân hơn. Mỗi khi đưa ra quy định mới, Sư phụ nhìn thẳng

vào mắt tiểu Diệu Hạnh một cách dò xét:

- Con hiểu tại sao phải nhớ và làm theo nguyên tắc không?

- Dạ, con hiểu, thưa Sư phụ!

- Con nói Sư phụ nghe!

- Để con luyện lời ăn, tiếng nói và hành động của mình được tốt hơn.

- Con có nguyện với bản thân và hứa với Sư phụ là con sẽ tuân thủ theo nguyên tắc mới hôm nay không?

- Dạ, con có, thưa Sư phụ!

- Nếu con vi phạm lời nguyện này, chuyện gì xảy ra với con?

- Dạ, con sẽ quỳ sám hối trước Đức Phật cho hết một nén nhang.

- Tháng vừa rồi, con có phải quỳ sám hối lần nào không?

- Dạ, con có, 3 lần, thưa Sư phụ!

- Vì tội gì?

- Dạ, một lần con quên cho chú cún ăn tối, một lần con ham ngủ nên xem vào lớp trễ, một lần con bị cô giáo phê không thuộc bài.

- Tại sao con phạm những điều này? Có phải vì con không có khả năng làm tốt hơn?

- Dạ, là vì con không tập trung nên mới thế, thưa Sư phụ!

- Sư phụ luôn tin rằng con là đứa trẻ thông minh, nhỏ tuổi nhưng suy nghĩ không nhỏ chút nào! Muốn làm việc gì tới nơi tới chốn, người lớn hay trẻ nhỏ đều phải rèn luyện sự tập trung, không xao nhãng. Con hiểu chứ?

- Dạ, con hiểu và sẽ cố gắng tốt hơn, thưa Sư phụ!

- Tối đầu học kỳ hai của năm học lớp ba này, con không còn là cô bé tí hon nữa. Nguyên tắc mới cho con là không chơi riêng với các bạn

nam. Ở trên lớp, hoạt động nào có nam nữ tham gia thì con có thể tham gia chung. Hoạt động nào chỉ có nam mà không có nữ, con tránh ra. Con cũng không được rủ các bạn nam trên lớp tới chùa chơi như đó giờ nữa. Vì là phái nữ sống trong chốn chùa chiền, chúng ta có lối sống khác biệt so với nhiều người. Việc tiếp xúc nói chuyện với nam giới dễ gây ra lời bàn tán xôn xao không hay và khiến tâm trí con giảm sự tập trung. Lớn hơn một chút nữa con sẽ hiểu lời Sư phụ rõ hơn. Tuy nhiên, tốt hơn thì chúng ta phòng ngừa từ bây giờ, con càng bớt tiếp xúc với các bạn nam thì càng tốt. Con rõ chứ?

- Dạ, thưa Sư phụ! Nhưng, ví dụ như các bác nam quanh xóm ghé chùa cho con đồ chơi này kia thì sao Sư phụ?

- Cũng như các bạn nam trong lớp, con không nói chuyện hay tiếp xúc riêng với các bác ấy, đặc biệt là nơi vắng vẻ. Con hãy nhanh trí mời các bác ấy đến gặp Sư phụ, hoặc các Sư, Ni cô, hoặc các cô bác nữ Phật tử khác trong chùa để trò chuyện ở nơi có nhiều người. Đây cũng là cách con tự bảo vệ mình nếu ai có ý định làm điều xấu với con.

- Dạ, con đã hiểu. Có điều... À, mà thôi!
Con sẽ làm theo lời Sư phụ dặn ạ!

- Con còn điều gì muốn nói phải không?

- Dạ không! Không đâu Sư phụ!

- Con chắc không?

- Dạ, con chắc!

- Bất cứ điều gì chưa rõ hoặc cần nói, con nên nói ra với Sư phụ hoặc các Sư, Ni cô. Bây giờ thì con có thể về học bài được rồi.

- Dạ, con xin lui, thưa Sư phụ!

Nguyên tắc mới của sư phụ thật khiến Diệu Hạnh buồn rười rượi trong lòng. Cậu bạn thân là Lâm vừa là bạn học trên lớp vừa là bạn hàng xóm nên đôi bạn nhỏ gặp nhau mỗi ngày. Chơi cùng nhau, học bài cùng nhau, nói chuyện tâm tư chuyện trẻ thơ cùng nhau. Thỉnh thoảng đôi bạn nhỏ còn xưng huynh đệ cho giống phim cổ trang và cũng giống cách những người tu hành trong chùa xưng hô với nhau.

Để “đối phó” với nguyên tắc không được tiếp xúc với Lâm một mình, tiểu lân la tiếp cận với một cô bé trong lớp là Hân – vốn là một học sinh bị tật nói lắp và không có bạn bè. Tiểu mang lại giây phút tươi vui cho Hân bằng nét nghịch ngợm hài hước của mình và sau đó rủ cô bạn tham gia hội bắn bi ve, đá banh vào mỗi giờ ra chơi. Tiểu cũng rủ Hân cùng Lâm đến chùa. Hân tự “biết thân biết phận” nên lắng nghe nhiều hơn nói. Điều này khiến tiểu cảm thấy phần nào thoải mái vì không đủ kiên nhẫn nghe Hân kể câu chuyện dài. Nhờ có Hân, tiểu đã thực hiện đúng lời sư phụ dặn mà vẫn chơi những trò mình thích với đám bạn nam thân thiết. Thỉnh thoảng, Hân không đến chùa được, tiểu quét dọn vườn thật nhanh rồi cùng Lâm trốn vào hang núi. Đám bạn nhỏ đôi khi phải gặp nhau trong bí mật. Đôi khi thấy lo sợ, tim đập nhanh. Đôi khi thấy phấn khích, tim cũng đập nhanh. Dù có thế nào, đôi bạn thân vẫn có cơ hội gặp nhau mỗi ngày.

Tiểu và Lâm đều có niềm đam mê ca hát. Chú Sáu của Lâm là thầy dạy đàn và hát tài tử có tiếng ở vùng sông nước này, Lâm trở thành học trò ruột của chú. Lâm được chú Sáu phát hiện khả năng bắt nhịp rất tốt từ khi mới ba tuổi và

mỗi cuối tuần đều hướng dẫn Lâm kỹ thuật xướng âm và nhả giọng. Sau này biết tiểu thích hát hò, Lâm chia sẻ lại cho cô bạn những gì chú Sáu đã dạy. Tuy nhiên, việc luyện thanh một cách to rõ và thoải mái nhất thật không dễ dàng gì. Cả hai tìm thấy một cái thùng carton to, rồi cẩn trọng lấy cái mền trùm lên cái thùng. Đôi bạn nhỏ, thỉnh thoảng có thêm Hân, rúc đầu vào cái thùng, ngồi tùm lại ở một góc tối trong cái hang núi giả và cất lên những thanh âm cao và dài. Có cố gắng cỡ nào thì tiểu cũng nhăn mặt lắc đầu: “Chán quá đi! Nghe cứ đục đục, ồm ồm như ma hát á!”. Hân gật gật: “Ồ...ơ...ờ... ! Mờ... mà... cái... mà... mà... aaa... ma... c... cc... cuuung... cũngggg ...bi... bieett... biết... ha... haaa... hat... háttt ha... haaa... hả?”.

Đó là một ngày gần cuối năm học lớp năm, chú tiểu Diệu Hạnh được thông báo phải gặp sư bà gấp. Lúc bước chân vào phòng tiếp khách của chùa, tiểu đã thấy sư bà ngồi đó. Dù nét mặt không lộ biểu cảm vui hay buồn nhưng rõ ràng sự nghiêm khắc và nghiêm trọng đọng đầy trong ánh mắt cương nghị của sư bà. Tiểu cúi đầu:

- Dạ, Sư phụ gọi con.
- Con ngồi xuống đi!... Dạo này việc học tập trường lớp của con ra sao?
- Dạ, điểm của con khá và giỏi ạ. Con cũng sắp thi học kỳ cuối cấp.
- Con có gặp khó khăn gì không? Hay con có cần giảm công việc dọn dẹp lại để có thời gian học tập nhiều hơn cho kịp thi cử?
- Dạ, con vẫn có thể dọn dẹp chùa chiền như bình thường ạ.
- Dạo này, các Sư cô có khảo bài kinh kệ của con hằng tuần không?
- Dạ, các Sư cô vẫn khảo bài, thưa Sư phụ! Tuần rồi, con được giao học thuộc tập kinh mới.
- Tốt! Con vẫn tập hát cùng bạn bè thường chứ?
- Dạ, con vẫn tập ạ! À... chết! *Tiểu trợn mắt, lấy tay che miệng lại một cách nhanh chóng.*

Không! Con nói nhầm, thưa Sư phụ. Con đâu có tập hát gì đâu!?

- Con biết hậu quả của việc nói dối là gì, đúng không?

- Dạ, con biết ạ! Kiếp này thì không ai tin mình nữa. Kiếp sau có làm người cũng hay bị người khác lừa dối lại.

- Nói cho Sư phụ nghe, con đã làm gì vi phạm nguyên tắc mà con đã hứa hẹn?

- Con... con... con xin lỗi Sư phụ! Đôi khi không có bạn gái khác ở cùng, con vẫn chơi với bạn Lâm. Con hay cùng bạn Lâm trốn trong hang núi ở ngoài vườn Lâm Tì Ni để tập hát nữa. Bạn Lâm được dạy hát, rồi chỉ lại cho con.

- Điều này diễn ra bao lâu rồi?

- Dạ... con không nhớ nữa, thưa Sư phụ! Cũng lâu lâu rồi.

- Vậy là con cố ý lừa dối Sư phụ và cả chùa mình một thời gian dài như vậy? Con có bao giờ

lo lắng hay hối hận không?

- O... Con có lo sợ lắm Sư phụ ơi! Nhiều khi, con tưởng tượng, đang trốn trong hang hát mà Sư phụ hay các Sư cô, ni cô đột ngột xuất hiện thì chắc con té xỉu.

- Biết lo sợ như thế... *(sư bà dừng lại khẽ dấu nụ cười)* sao vẫn tiếp tục?

- Vì con rất thích học hát và con cũng thích chơi với bạn Lâm. Chỉ có chơi với bạn Lâm là vui nhất thôi. Sư phụ ơi,... hay là Sư phụ cho con học hát với bạn Lâm được không? Như vậy, con sẽ không phải trốn nữa.

- ... Bạn Lâm quan trọng với con hơn hay Sư phụ và các Sư cô, Ni cô?

- Dạ, Sư phụ và các Sư Ni ạ.

- Việc học hát quan trọng hơn hay việc ở trong ngôi chùa này quan trọng hơn?

- Dạ, ở chùa quan trọng hơn ạ.

- Con tự chọn lựa. Nếu con muốn ở chùa thì con phải tuân theo luật lệ của chùa, con không thể một lúc muốn nhiều thứ được. Sư phụ, các Sư Ni và tất cả những người sống trong nhiều ngôi chùa khác đều phải học cách từ bỏ. Có như thế, chúng ta mới theo được con đường giác ngộ mà an nhiên tự tại như Đức Phật được, con hiểu không? Lần này, Sư phụ bỏ qua cho con. Lần sau, chắc chắn con sẽ bị phạt. Con có thể đi ra.

- Dạ, thưa Sư phụ!

Diệu Hạnh thất thủ bước ra, nước mắt hai dòng tràn xuống đôi má đỏ ửng. Lòng dạ chú tiểu ngổn ngang: “Làm cách nào có thể tiếp tục chơi với Lâm, học hát mà không để Sư phụ biết được?!”

Cuộc sống làng quê miền sông nước này đã đổi khác qua mỗi năm. Người dân khá giả hơn nên xây nhà cửa khang trang hơn, con đường làng nay cũng đã đổ bê tông sạch sẽ. Cuộc sống tất bật nên bà con không ghé chùa nhiều như trước kia. Tuy nhiên, ngôi chùa làng cũ kỹ vẫn là bến dừng của người dân mỗi khi thấy lòng dạ bất an. Ai có

điều gì phiên muộn thì ghé chùa thấp nén nhang cầu nguyện và trò chuyện vài ba câu với sư cô để thấy lòng nhẹ nhàng hơn. Có điều, từ ngày sư bà mất đi, ai nấy đều tiếc thương.

Cả làng râm ran chuyện của chú tiểu Diệu Hạnh, nay đã thành thiếu nữ cao phổng học lớp mười. Tháng trước, có người trong làng thấy tiểu tham gia một cuộc thi hát ca cổ ở Gò Công. Tiểu mặc áo dài trắng, đội tóc giả, ca rất mùi và được nhận giải Ba chung cuộc. Có người bảo chắc là nhìn nhầm ai đó, làm sao tiểu dám ăn mặc giả dạng người đời như thế, tiền bạc đâu ra mà bắt xe tới Gò Công thi hát. Có người bảo tiểu là kiểu người bốc đồng, có thể làm bất cứ điều gì. Có người còn nói là vì tiểu hay cãi lời và chướng tánh khiến sư bà buồn giận mà sinh bệnh nặng qua đời. Người khác thì khẳng định, một học sinh có thành tích học tập nổi bật trên trường như tiểu thì chắc chắn phải là cô bé ngoan hiền, không thể làm chuyện xằng bậy được. Người ta bàn về một thiếu nữ đã cạo gần hết đầu tóc sống trong chùa từ thuở bé như bàn về một người nổi tiếng.

Hôm ấy, tiểu phải quỳ nhang trước tượng Phật vì bị phát hiện nói chuyện với Lâm ở chốn

riêng tư. Thay vì một nén nhang, lần này tiểu phải quỳ cho đến lúc ba nén nhang tàn. Một vị sư cô quyết ngồi đó vừa đọc sách vừa quan sát tiểu Diệu Hạnh. Hơn một tiếng rưỡi trôi qua, đôi chân run lên rồi ngã quỵ xuống, tiểu bật tiếng khóc đặng lòng. Sư cô hốt hải chạy đến đỡ tiểu ngồi dậy:

- Con không sao đó chứ?

- ... Tại sao Sư cô lại đi tu?

- Ồ... thì vì cô muốn toàn tâm toàn ý đi theo con đường thoát khổ như Chư Phật.

- Sống với nhiều quy tắc quy định ở trong chùa như vậy, cô có bao giờ thấy chán không?

- Con hỏi gì kì vậy! Cô tự nguyện nên không thấy chán. Thỉnh thoảng cô thấy tội lỗi vì mình phạm điều này điều kia một cách vô ý, nhưng chán thì không đâu. Mà sao con hỏi như vậy? Con đang chán điều gì à?

- Con có phải là người tốt không cô?

- Con là đứa trẻ thông minh, sáng dạ. Lúc

còn sống, Sư phụ luôn kỳ vọng ở con rất nhiều. Người nói, nếu con chuyên tâm tu đạo, con sẽ làm được nhiều việc lớn cho mình và giúp đời.

- Có phải ai được nuôi ở trong chùa thì phải tu hành cả đời không cô?

- Không hẳn đâu con. Nhưng thường thì, có phước và có phận mới được nuôi dưỡng ở trong chùa từ lúc mới lọt lòng như con. Người ta gọi là có duyên với Phật, với con đường tu tập. Con nên tự hào vì điều đó!

- Nhưng... con không muốn tu thì có được không cô?

- ...

Không lâu sau, dân làng ngỡ ngàng khi thấy Diệu Hạnh không còn mặc áo nâu sồng nữa. Đầu tóc dài ra, chỏm tóc được cắt bỏ. Bà con trong xóm được thông báo rằng, Diệu Hạnh chỉ là người sống trong chùa chứ không phải người theo hạnh nguyện tu hành. Ấy vậy mà những lời ác ý không

vì thế mà ít dân đi, chẳng hạn như: “Được nhà chùa nuôi dạy từ tể đến tể mà không chịu tu hành! Đúng là đồ dở dở ương ương trái nết!”.

Vài năm sau, Hạnh lên Sài Gòn học ở nhạc viện. Tự lực kiếm tiền đóng học phí, theo đuổi các cuộc thi ca hát và dần có được vị trí trên các sân khấu lớn. Hạnh không ngại nói về xuất thân từ chốn cửa Phật của mình trên báo chí. Hạnh cũng dạt dào hạnh phúc bên cạnh Lâm như một cặp trời sinh, nhìn mắt nhau cũng đủ hiểu ý đối phương nói gì.

Ngay lúc tưởng như ngập tràn trong thành công viên mãn ở đỉnh cao của sự nghiệp, giới giải trí chấn động thông tin ca sĩ Diệu Hạnh xuống tóc xuất gia ở chính ngôi chùa mình đã từng được nuôi dưỡng. Ngày xuống tóc trở thành ni cô, Diệu Hạnh nhìn thẳng vào mắt của các sư cô bọc bạch:

- Thưa các Sư cô, nếu không ra đời để thấy cuộc sống ngoài kia lắm ảo mộng, chất chứa nhiều khổ đau, đầy tranh chấp và khắc nghiệt thì con sẽ không bao giờ nhận ra cuộc sống ở chùa mình vẫn là chốn bình an nhất, dầu có thật nhiều luật lệ và nguyên tắc. Hôm nay con trở về vì đã thấu

hiếu lời của Sư phụ cũng như các Sư cô đã chỉ bảo con, kể cả lời dạy sâu rộng trong kinh kệ mà con đã được học. Con không trải nghiệm cái khổ ngoài kia thì con không nhận ra được sự quý báu của hạnh nguyện tu hành. Luật lệ ở chùa có khó thế nào vẫn là dễ thở hơn so với luật cạnh tranh hà khắc trong giới nghệ sĩ. Người quanh xóm có nhiều chuyện thế nào thì không thể so với hàng triệu người bàn tán về cơ thể của con, lời nói của con hay bất cứ chuyện lớn nhỏ riêng tư về con. Từ nay, con nguyện trở thành kẻ khiêm nhường trở về bước khởi đầu trên đường tu tập ạ!

- Còn chuyện tình cảm nam nữ, con có thể dễ dàng từ bỏ sau bao năm gấn bó thế sao? *Sư cô chứng minh buổi lễ xuống tóc hỏi Diệu Hạnh.*

- *Diệu Hạnh nhẹ mỉm cười.* Thưa Sư cô, chúng con quyết định tìm niềm hạnh phúc chốn tu hành để thay thế tình yêu nam nữ. Dù có hạnh phúc đến mấy cũng thật mong manh lắm ạ!

Lâm hứa hẹn với Diệu Hạnh sẽ đến một ngôi chùa nam nào đó xin xuất gia nhưng không

thể. Tình yêu quá lớn nay tan vỡ khiến Lâm như hóa dại, uống rượu say rồi lầm liều uống thuốc ngủ tự tử nhưng không thành. Trở về quê nhà, nhìn thấy Diệu Hạnh quét lá nơi sân chùa như thuở còn thơ càng khiến Lâm muốn vượt rào lao vào sân để ôm Diệu Hạnh thật chặt vào lòng. Diệu Hạnh cầm chổi bước tới hàng rào:

- Lâm à, anh tới đây làm gì?

- Tất nhiên là tìm em. Anh nhớ em nhiều lắm Hạnh à!

- Diệu Hạnh của quá khứ đã chết rồi. Chỉ còn Diệu Hạnh, một ni cô trước mặt anh là tồn tại thôi. Anh sẽ không bao giờ tìm thấy người đã chết, anh hiểu chứ? Nếu anh mãi chạy theo người đã chết, anh có chắc là anh sống bình an không?

Nói xong, Diệu Hạnh rời bước đi. Lâm đứng đó, thẫn thờ... Không lâu sau, ở một ngôi chùa thật hẻo lánh trên núi rừng cao nguyên, một người đàn ông xin xuất gia học đạo. Khi được hỏi lý do muốn xuống tóc, người ấy bảo rằng: "Vì con muốn sống như một người đang sống!".

*“Nhiều người dẫu đang sống
trên cõi đời nhưng chưa chạm được
điều kỳ diệu của từng hơi thở.” -
Thích Nhất Hạnh*

Nguồn tiếng Anh: positivepsychology

Người dịch: Rita Nguyễn

TIẾNG GUỐC NHỌN

LỘC CỘC TRONG ĐÊM

*Cô nàng quyết định tháo đôi giày ra, để
đôi chân trần chạm vào mặt đá mát lạnh.
Mây từ từ bước đi, cảm giác tự do căng
tràn...*

Hôm ấy Mây về khuya, dáng đi mệt mỏi in hằn thành cái bóng đen vô hồn dưới ánh đèn vàng cứ âm thầm bước đi. Cả tháng nay, Mây được nhận vào thực tập ở một tòa soạn báo nhiều uy tín. Thành thạo lo trà nước và được sai vặt bởi các anh chị phóng viên chưa được bao lâu thì được cất cử sang đội chuyên đi săn các tin cướp, giết, hiếp.

Đội ấy thiếu người nên dù chưa phải là phóng viên chuyên nghiệp, Mây có cơ hội được các anh chị phóng viên lão luyện giao cho công việc rõ ràng và quan trọng. Hồi hộp lo âu vì sợ làm không tới nơi tới chốn cũng có, bị các anh chị la mắng xoi xoi vào mặt cũng có, bị một số bạn bè thực tập cùng tòa soạn ghen tị cũng có, đi sớm về khuya một cách bất chợt cũng có, nhưng không có gì đáng sợ bằng

việc phải kiểm soát cảm xúc và tinh thần khi đối diện với những loại tội ác kinh khủng tưởng như chỉ có trong phim.

Vừa phải tự động viên bản thân làm tốt vai trò chuyên môn, vừa phải tự chống lại triệu chứng khủng hoảng tâm lý khiến Mây mệt mỏi. Mỗi lần mệt quá thì lại tự dặn lòng là ráng làm cho tốt để có cơ hội được giữ lại tòa soạn sau khi tốt nghiệp. “Bao nhiêu thế hệ anh chị tốt nghiệp chuyên ngành báo chí đang phải bấp bênh với công việc không ổn định ngoài kia!” – nghĩ thế khiến Mây rùng mình mà vực dậy tinh thần.

Trên vỉa hè ướt át vì cơn mưa chiều nặng hạt, Mây thấy một vật thể lạ óng ánh dưới ánh đèn đường ngay bên cạnh chân cầu thang dẫn lên một tòa nhà của ngân hàng. Mây bước nhanh tới nhặt nó lên. Hóa ra là một cuốn sổ nhỏ có bìa nhựa cứng màu xanh đậm. Bên trong, những tờ giấy kẻ ngang đã thấm nước mưa dính chặt vào nhau. Mây tò mò dùng tay gỡ nhẹ vài trang giấy đầu tiên sao cho không rách. Những dòng chữ nguệch ngoạc với vết mực lem luốc vẫn đủ để Mây nhận ra đây là cuốn sổ nhật ký của ai đó.

Sau khi đấu tranh tư tưởng rằng: “Người ấy có nhận ra đã đánh rơi cuốn sổ ở đây không? Mình có biết cuốn sổ của ai đâu mà tìm trả lại? Nhật ký là chuyện riêng tư, mang về nhà mà làm gì? Nhưng không lẽ để nó ở đây, phơi bày ra trước chốn công cộng? Biết đâu có điều bí mật hay kỳ bí nào trong đó thì sao? Lỡ người nhặt được không phải là mình mà là một kẻ xấu thì chuyện không lành nào đó xảy ra thì sao?...”. Mất vài phút nữa để ngó nghiêng xem có ai xung quanh không, cuối cùng thì Mây quyết định mang cuốn sổ nhật ký vô chủ về nhà. Tăng tốc rảo bước nhanh đến bãi giữ xe cách đó không xa, tìm Mây đập mạnh và biết bao dấu chấm hỏi hiện ra trong đầu. Đúng chất tò mò của một nhà báo!

Sau khi hơ cuốn sổ gần bếp ga để làm khô những trang giấy, Mây leo lên giường, thở thật sâu một hơi dài và bắt đầu đọc.

23/3/2001

Ở trong này cả tuần rồi chán bỏ xừ được cán bộ đưa vở viết báo tự viết nhật ký mỗi ngày để viết ra những điều khó nói nhưng chả biết viết gì nên chắc hôm nay viết thế thôi

25/3/2001

Đúng là chả có gì sướng hơn độc lập tự do

ở trong tù như thằng tiến hàng xóm thì đứng ra bã, nó kể chuyện ở trong tù cảm giác cuồng chân rồi cuồng hết cả người vì thèm hơi tự do

Còn mình ở cái nơi trung tâm phục hồi nhân phẩm như này cũng chả khá khẩm gì hơn đâu, sao mà xui thế không biết. đã cẩn thận vậy mà vẫn bị bắt.

26/03/2001

Chả hiểu cái nỗi gì mà con Lam ở chung phòng cứ xụi xụi khóc miếc thôi, nó ảm ức vì mới lần đầu đi bán dâm mà đã bị bắt thì thật không công bằng cho nó

Ảm ức cái quỷ gì mà khóc chứ. Xui thì bị bắt thôi chứ đã là phạm gái bán dâm thì gà mới hay gà cù thì ai thèm quan tâm, với lại có nói gì cũng chẳng ai tin.

27/03/2001

Hôm nay đầu óc lửng lơ lơ thế nào mà vào tô lét xong một quá xem ngủ quên thì vô tình phát hiện ra con Hóa ở phòng đối diện lén hút ma túy ở buồng bên cạnh, Con này tài thật, giấu thế nào mà không cán bộ nào phát hiện ra. nó phê quá rồi cười khúc khích một mình như con hâm, lại còn rên hử hử như bị sốt rét. Mắt cườ là chiều nay hỏi ở đâu nó có hàng thì nó há to mồm rồi bảo thậm là đừng cho ai biết, hóa ra là bạn trai nó ghé thăm rồi dùng cách tinh vi nào đó qua mặt cán bộ chuyển hàng cho nó.

2/4/2001

Làm nghề bao lâu nay nên mình chẳng lạ cái gì trong đời làm ăn phi pháp, chỉ có điều đôi khi vẫn không khỏi bàng hoàng khi nhìn thấy người mới vào chung tâm hôm nay Ai mà ngờ được là người đáng tử cô 3 nhà mình còn tóc đã điểm bạc với lại thân hình phốt phát như vậy mà vẫn bán tròn nuôi thân, tính làm quen hỏi bà xem bay một chuyến thì bà nhận được bao nhiêu đồng. Còn ngược lại thì có một em cũng mới vào với chiều cao khủng da lại trắng còn mắt thì ướt ác gọi tình thôi rồi, hàng này chắc không phải hàng dạt đứng đường chắc cũng thuộc loại người mẫu hay hoa khôi gì đấy quá xui

bị lọt lưới. M nó đúng là đời*

10/4/2001

Khiếp thật, mỗi lần đi tắm phải ngồi chờ lê lét cả hội với nhau đủ mệt chết đi được mà gặp nước yếu như hôm nai thì chờ lâu khỏi phải bàn. đất đai xung quanh thì toàn đồi núi siêu rộng mà sao họ không xây dựng thêm nhiều nhà tắm hay vệ sinh thế nhỉ, mình là hạng bình dân mà còn đến khổ thì chả hiểu mấy hạng sống sang chịu đựng thế nào, há há. Đây là chưa kể đến thức ăn có mấy ngàn đồng một bữa thế này thì đĩa nào béo tốt cũng sẽ ồm o lại mấy hồi.

13/4/2001

hôm nay chứng kiến việc kịch tính mà buồn cười, con Linh dẫn mặt ăn hiếp con Quế mấy tuần rồi để tỏ thế kẻ bề trên để sai con Quế đặt đồ rồi làm việc này kia cho nó, nhưng con Quế nhịn không được nên nó bùng lên không nói không rằng làm mặt dữ dồ phùng lao vào giật tóc con linh tới tấp, lại còn tát vào mặt mấy cái nghe rõ bốp bốp. Chúng nó ẩu đả qua lại như hai con mèo cái mới đẻ xông vào quánh nhau vừa dữ tợn mà vừa bộ

dạng hài hước chứ, đám xung quanh bu lại tách chúng nó ra nhưng cái chân dấy đập đập giữa không chung như thể đang bay. ha ha ha

Bà cán bộ Đoan thì dữ thì thôi chứ, cán bộ bước vào hùng hổ trợn mắt lên rồi hét ra lửa bảo tất cả dừng lại thì ai nấy sợ hết vía mà im thin thít lại. CỐ cán bộ Nga đi cùng thì nói nhẹ lại để dễ dàng hòa cho tất cả nên cũng đỡ bất bao nhiêu.

15/5/2001

Hôm nay chả hiểu tại sao thế nào mà con Quế tâm sự riêng với mình nhiều thế, nó kể chuyện ngán ngẩm ra vào trung tâm phục hồi nhân phẩm này quá. Bố mẹ nó ở quê tíu miên trung thì tin nó đang làm nghề làm tóc nơi thành phố, hàng xóm thì đồn đại nó làm gái ở quán bia ôm mà thực ra là họ nhầm nó giống với đứa con gái nào khác vì con quế vốn đứng đường đó giờ mà, chả phụ thuộc vào quán bia nào

Mỗi lần vào trại học làm nghề này nghề kia nhưng khi bước ra ngoài thì nó phân vân này nọ vì về quê thì sống không nổi với lời ong tiếng ve của người này người kia mà ở lại thành phố thì nó

lo sợ chuyển nghề khác không kiếm đủ kinh phí đất đỏ, nó nghĩ tới nghĩ lui thì cuối cùng nó vẫn tự tin với cái nghề đứng đường quen thuộc của nó thôi. mình cũng bảo với nó rằng hoàn cảnh mình có khác biệt nhưng con đường đi thì chả khác gì nó. Hôm nay thấy nó tâm sự này nọ rồi khóc lóc thấy thương ghê đi chứ.

21/5/2001

Ngôi công lưng nhú mắt thêu thùa cả mấy tháng nay mà chả thấy lên tay tí nào mà còn làm xấu tấm vải hơn nên xin chuyển sang nhóm trồng cây làm vườn ngoài trời cho lành, cũng vui vì chung đội với con quế thì hai chị em tha hồ tám chiện

Cái Quế nó có nhiều chiện kịch tính như phim gì đâu, nó bảo nó có người khách quen đặc biệt vì lão ta giàu và nhiều tiền thuộc dạng đại gia. Lão dư sức mua đứt cả hoa khôi hay hoa hậu chứ đừng nói đến chỉ ngủ qua một đêm nhưng một lần vô tình đánh xe hơi chạy ngang qua con đường mà con Quế hay chờ khách thì lão thấy nó rồi quần lấy nó như sam, gặp gái nào khác thì đã bu theo lão đổi đời

22/5/2001

*hôm qua buồn ngủ quá mà đang viết thì
đánh rơi cả bút*

*Quay lại chuyện con Quế kể thì thế này. nó
biết lão đại da chúng cái nhìn sét đánh cái đùng
mà tìm cách tiếp cận và mời gọi nó với áo quần
đẹp hay nhà hàng sang trọng hay xe xịn nhưng con
Quế cũng chịu chò gớm. nó bảo phải có kế để tính
đường dài, nó muốn nó phải khác biệt so với nhiều
đứa khác thì lão mới không chán nó nhanh. nó
nhận làm bạn với lão, không nhận quà cáp vật chất
gì từ lão và vẫn hành nghề như bình thường cho
đến lúc bị công an hốt vào đây*

*Nó kể đi chơi với lão vài tháng thì phát hiện
ra bộ mặt thật của lão, hóa ra bên ngoài nhìn như
dân đại da thành đạt nhưng tiền lão có đều là từ
bán buôn ma túy với toàn đàn em đang hồ mà có
nên con Quế nó sợ quá tìm đường rút đi nhưng
lão ta dọa dẫm các kiểu. quế nó tính khai báo cho
công an bít về lão ta nhưng sợ việc không được
giải quyết tới nơi tới chốn thì coi như nó tự chôn
nó vào đường cùng, một lần nó đi ngang qua địa
phận khu đèn đỏ của khu khác, thấy công an quây*

bắt nhóm gái đứng đường ở đó thì nó cố ý lột áo ra rồi bỏ chạy tán lạn và thế là nó được giải về đây. nó bảo đây là lần đặt biệt vì nó muốn được bắt để trốn chạy khỏi lão ma phi a điên dại

7/6/2001

Hôm nay má vào thăm mình mà chả nói gì nhiều cứ thế là khóc lấy khóc để, thiệt chớ nhìn má khóc mình chịu không nổi nên chỉ biết nói là lần này ra khỏi chại thì mình hứa sẽ kiếm nghề phù hợp để làm, sẽ bỏ nghề đứng đường cho má an tâm. lúc đó tính nói với má nhiều điều mà nghĩ sao chả muốn nói nữa

tính nói với má là hồi đó còn chẻ chung xách cái túi từ quê ninh thuận lên sài gòn kiếm tiền, xin vào làm nghề cắt tóc thì do không có khéo tay nên học mãi chả cắt được cái đầu nào, xin phụ việc trong quán phở thì bà chủ người bắc chửi như con ở xuất ngày nên nản, xin vào xí nghiệp cắt may làm thì bị dị ứng vải nên ho khan như bị lao đến kiệt sức rồi sau đó có cầm xấp vé số đi bán thì lê lét đi bộ khắp nẻo đường bán lời không bao nhiêu rồi còn bị mấy thằng mấy ông thả dê xam xở. vài cái tết đầu về quê thì họ hàng ai nấy hồ hởi bảo con gái

đi làm ăn xa ở sài gòn chắc nhiều tiền lắm nên mỗi người mượn một ít khám bệnh rồi đổ ma chay rồi mua gà lợn các kiểu, mà vì dữ thể diện cho ba má nên mình không dám nói sự thật cho đến sau này đời đầy đưa gắp mấy đứa làm gái rồi mình cũng hành nghề như chúng nó luôn. ngày má vào thăm mình trong trại lần đầu tiên là cả hai má con khóc muốn xỉu, giờ thì mình chai nước mắt rồi nhưng má vẫn cứ khóc ỉ ôi như lần đầu, biết vậy mình giữ im lặng với gia đình như con Quế. vì nhà không ai biết nó bị bắt vì làm gái nên chả ai đến thăm nó cả, dù nó bảo cũng tuổi thân cô đơn nhưng ít nhất không phải nhìn ai khóc giống như mình

18/6/2001

cả đám trong trại đều bị vấn đề này kia ở vùng kín, này thì lậu này thì giang mai và dù được chữa trị khá lâu rồi nhưng con Quế vẫn bị hành đau đốn vì bị tái phát nhiều lần mà bác sĩ cũng phải bó tay thôi. Thật là khốn nạn cái ngữ đàn ông ngu ngốc nhất định không chịu đeo bao, thật chả hiểu bọn ngốc xít ấy nghĩ gì vì ít nhất thì cũng nghĩ cho cánh đàn bà một chút chứ

9/10/2001

Đạo này mình nhận ra là mình có khiếu với nghề nông nhất vì cán bộ bảo vườn rau tươi um hơn nhiều kể từ ngày mình vào đội chăm sóc vườn tược, thế nên mình ráng học hỏi thêm nhưng mà mệt chết đi được chỉ muốn đi ngủ sớm. mấy nay chả viết gì nhiều mà cũng sắp tới ngày mình ra trại rồi

26/10/2001

Từ ngày mai thì mình rời chỗ này rồi nhá, nghĩ tới cảnh tắm thoải mái không phải chờ đợi ai mà sướng hết cả người nhưng rời xa vài người thân quen ở đây thì cũng nhớ, như con Quế chẳng hạn. nó bảo cứ ở trong này càng lâu càng tốt cho yên lành, chờ thật lâu cho đến khi lão ma phi a bị bắt hoặc quên nó hẳn đi thì bước ra khỏi trại mới mong an toàn. lần này mình đã có kế hoạch là không làm má khóc nữa, rời bỏ cái nghiệp đứng đường mà xây dựng trang trại mô hình vườn ao chuồng ở quê. mặc kệ ai muốn nói gì thì nói, mình tự làm ăn kiếm tiền chân chính là được.

kỷ niệm 1 năm rười trong trại. QL"

Mây lấy tay dụi mắt rồi nhìn đồng hồ, đã ba

giờ rười sáng. Mây vừa ngáp vừa đóng lại cuốn sổ nhật ký nhăn nheo. Trước khi chìm vào giấc ngủ, những dòng chữ nguệch ngoạc đầy lỗi sai chính tả và ngữ pháp bay lượn trước mắt Mây kèm những suy tư: QL là ai và hiện giờ đang làm gì? Quế ra trại lúc nào?

Đầu tuần sau, tận dụng bữa ăn trưa cùng đồng nghiệp, Mây trình bày về cuốn sổ nhật ký và muốn được điều tra xem chủ nhân của cuốn sổ là ai. Mây cũng hỏi xem khoảng mười lăm năm về trước, có vụ bắt giữ trùm băng đảng ma túy vào trên địa bàn nào không. Có điều gì đó thúc đẩy từ bên trong khiến Mây muốn tìm hiểu câu chuyện diễn ra ở thời điểm Mây chỉ là một cô bé cấp một. Anh đội trưởng nhăn mặt bảo:

- Minh là đội chuyên về mục cướp-hiếp-giết ở thời hiện tại. Chuyện em muốn theo đuổi là về bán buôn phi pháp, vấn đề mại dâm và cũng là chuyện xưa cũ quá lâu rồi, chẳng có gì liên quan. Em bỏ qua ý nghĩ ấy đi cô gái. Chắc coi phim nhiều quá nên bị ám ảnh đấy.

- Nhưng mà... biết đâu trong quá trình tìm hiểu, mình tìm ra được sự thật về vụ án có yếu tố cướp-hiếp-giết ở thời hiện tại trong đó thì sao anh? Tưởng tượng mà xem, một đường dây phạm tội bị phát hiện sau hàng chục năm hoạt động trong bóng tối chẳng phải là cú hích cho tòa soạn báo của mình sao ạ? *Mây tỏ ra rất có chính kiến và diễn giải hợp lý.*

Sau một lúc cố gắng thuyết phục trường nhóm, Mây đã nhận được “thẻ bài”. Anh trường đội đồng ý để Mây và Đan – một nam đồng nghiệp – tìm hiểu vụ việc nhưng không làm ảnh hưởng và xáo trộn công việc hiện có vốn đã rất bận rộn. Mây cảm thấy một luồng khí nóng chạy trong người, một cảm giác hưng phấn khó diễn tả trước một “phi vụ” thú vị, bí ẩn và có mùi nguy hiểm đối với một nữ nhà báo còn chưa chính thức tốt nghiệp như Mây.

Việc điều tra ai là chủ nhân của cuốn sổ nhật ký không hẳn là quá khó vì số lượng trung tâm phục hồi nhân phẩm quanh khu vực không nhiều. Chưa kể, từ năm 2012 thì những người hành nghề mại dâm đã không còn bị cưỡng ép tham gia chương trình “nâng cao đạo đức” nữa. Vì thế, hồ sơ

được lưu giữ không đến nỗi quá nhiều khiến mất thời gian tìm kiếm. Bằng cách đóng vai người đi tìm kiếm người thân và với giấy giới thiệu từ tòa soạn, Mây và Đan đã nhanh chóng tìm được hồ sơ của Quế và Quỳnh Lan – chủ nhân của cuốn nhật ký sau khi gõ cửa vài trung tâm trong khu vực và truy tìm tư liệu trong khoảng thời gian 2001.

Dựa vào thông tin từ sổ nhật ký và hồ sơ có được, Mây và đồng nghiệp tìm về quê nhà Quỳnh Lan ở một vùng nông thôn thuộc Ninh Thuận. Ngồi trên xe buýt đường dài, Mây nôn nao và thật sự mong đợi người phụ nữ ấy thành đạt với mô hình vườn - ao - chuồng như ước mong. Chặng đường trở nên dài hơn khi Mây và Đan còn phải đi xe ôm hơn 45 phút qua những con đường đất bụi ngoằn ngoèo và nhỏ hẹp mới tới nơi. Đó là căn nhà lợp ngói cấp bốn màu xanh da trời nhạt dưới rặng dừa rợp bóng giữa buổi trưa ngày cuối năm yên bình.

Một người đàn ông ốm o, nếp nhăn xếp đầy rãnh mắt và khóe miệng, mái tóc chuyển trắng như mây trời lom khom bước ra sân. Ông ngược đời mắt trắng đục nhìn hai vị khách trẻ:

- Cô cậu muốn tìm ai?

- Chúng con muốn tìm cô Quỳnh Lan ạ.
Mây tỏ ra lịch sự và nhẹ nhàng nhất có thể.

- ... Cô cậu là ai, tìm nó làm gì?

- Dạ, là bạn nơi xa của cô Lan ạ. Lâu quá không gặp nên xuống tận đây thăm xem cô Lan có khỏe không.

- Xa là ở đâu lận?

- Dạ, ở... ở Sài Gòn ông ạ.

- ...Ừa? Chứ không phải con Lan đang ở Sài Gòn sao?

- A! Dạ, thật sao ông? Vậy mà tụi con ngốc quá, lại cứ tưởng cô ấy về quê. Sài Gòn rộng mà ông! Vì tụi con mất số điện thoại của cô ấy nên mất liên lạc rất lâu rồi ạ. May là cô Lan có ghi lại địa chỉ nhà ở quê nên tụi con xuống đây tìm. Thôi thì sẵn ghé thăm người nhà của cô Lan cũng tốt vậy. Ông cho phép tụi con vào nhà uống miếng nước được không ạ? *Đan nhanh chóng “giải thoát” cho sự cố*

bất ngờ.

Hóa ra, ông cụ là bác của cô Lan. Cha mẹ cô Lan đã mất vì bạo bệnh từ bốn năm trước. Ông mất trước, bà đau buồn đổ bệnh rồi đi theo ông chỉ vài tháng sau. Con cái ông bà đi làm ăn xa hết nên bác của cô Lan chuyển sang nhà này ở để coi sóc nhà cửa và nhang khói cho em mình. Khi kể chuyện về cô Lan, ông cụ không giấu được nỗi buồn với giọt nước mắt chực trào nơi khóe mắt.

Sau khi ra khỏi Trung tâm phục hồi nhân phẩm, cô Lan khăn gói về quê với nguyện vọng xây dựng cuộc sống mới ở độ tuổi 26 còn xuân xanh. Thế nhưng, rau cô trồng không ai mua, lợn gà cá cô nuôi không có thương lái hay nhà hàng nào trong khu vực gặt đầu hợp tác. Cô phải tất tả thuê người chở hàng ra tận Nha Trang, rồi vất vả tìm mối mua. Khoản lời thu được từ nông sản không đủ bù cho chi phí vận tải và bảo quản hàng hóa. Bao nhiêu tiền để dành, cha mẹ cô tin tưởng gửi hết cho cô để làm lại cuộc đời nhưng đời không như mơ.

Mây thấy lòng đau nhói:

- Thưa ông, người ta không mua vì hàng của cô Lan kém chất lượng hay sao ạ?

- Không đâu! Nó học được cách làm nông tốt lắm! Rau thì xanh mơn mớn, cá thì tươi và lớn đẹp, lợn gà thì chắc nịch. Người ta không dám mua hàng vì nghĩ nó bị si-đa lúc làm gái. Mấy năm làm lụng vất vả là thế, nó không có ngày vui. Làm ăn đã vậy, đến đàn ông cũng không ai dám đến nói chuyện với nó. Cha mẹ nó phần thương con, phần áp lực lời ra tiếng vào của bà con mà sinh bệnh. Cuối cùng thì chưa tới ba năm sau, nó đành khăn gói lên Sài Gòn lại. Đót tới giờ nó chỉ về nhân ngày giỗ của cha mẹ nó thôi, còn lại là thỉnh thoảng gọi điện hỏi thăm và gửi tiền về cho tui.

Mây xin số điện thoại của cô Lan rồi chào tạm biệt cụ già. Một cảm giác ghen ngào trào dâng khiến tim nhói lại, Mây nắm bàn tay xương xẩu của ông cụ nói lời cảm ơn. Ông cụ tiễn hai người khách trẻ ra sân và nói với theo trước khi tài xế xe ôm đạp máy: “À! Nếu gặp con Lan, anh chị nhớ dặn nó về thăm nhà, thấp cho cha mẹ nó nén nhang với nhen! Lâu quá rồi!”.

Ở một góc quán cà phê gần hòn non bộ với thác nước chảy róc rách hòa vào chất giọng đầy ma mị của nữ danh ca Ngọc Lan, chủ nhân của cuốn nhật ký đang ngồi dựa lưng vào chiếc ghế mây. Tóc uốn xoăn bồng bềnh màu hạt dẻ với vài lọn tóc hồng tím ẩn hiện rất sành điệu, bộ váy xanh dương ôm sát thân hình có phần gầy gò, khuôn mặt được trang điểm đậm đà với làn mi được chuốt cong vút và dày cộm. Đôi mắt của người phụ nữ nhìn xa xăm vào những cây trúc trước mặt, một nỗi buồn sâu thẳm khó nói nên lời.

Tiếng bước chân tiến lại gần, người phụ nữ ngược mắt nhìn. Mây nhoẻn miệng cười:

- Dạ, xin lỗi, cô Quỳnh Lan phải không ạ?

- Chà, tui trông già dữ vậy sao? Gọi chị đi cho nó thân thiện.

- Dạ! Cô... à không, chị trông trẻ đẹp lắm ạ!

- Chà, lặn lội ra tận Ninh Thuận lấy số điện thoại của tui. Em cũng không phải dạng vừa đâu, haaaaa!

- Dạ, em đi với một anh đồng nghiệp nữa đây chứ. Hôm nay thì chỉ có em thôi.

- Okay! Em muốn đưa tui cái gì?

Mây chậm rãi mở giỏ lấy cuốn sổ nhật ký và thận trọng đặt nó lên bàn. Ánh mắt Mây e dè ngược nhìn người đối diện. Chị Lan thể hiện rõ sự bất ngờ trên nét mặt trong giây lát rồi chăm chăm nhìn vào cuốn sổ, bất động một lúc lâu. Mây cố gắng lên tiếng một cách tự nhiên nhất với nụ cười gượng gạo:

- Em nhật được ở trên phố, trước một ngân hàng lớn chị à. Em vẫn tự hỏi làm thế nào mà cuốn sổ lại bị rút ra.

- Là vì tui bị cướp nên giằng co qua lại, nó rút ra mà tui không biết. Sáng hôm sau quay lại sớm để tìm mà không còn thấy đâu nữa.

- Dạ, em xin lỗi chị! Em nhật được vào đêm muộn. À, mà kẻ cướp có lấy được gì của chị không?

- Không em, may có anh xe ôm gần đó lao vào giúp nên thằng ăn cướp bỏ chạy thực mạng, cái

giỏ của tui vẫn còn.

- Chị...! Em xin lỗi lần nữa vì em đã đọc cuốn sổ riêng tư của chị. Nếu không đọc thì chắc không có duyên nào đưa đẩy chị em mình gặp nhau ngày hôm nay chị nhỉ?

- ... Em biết là tui có quá khứ riêng chẳng tốt đẹp gì. Thế nên, tui luôn giữ cuốn nhật ký này bên cạnh như cách để nhắc nhở bản thân phải vượt qua vũng lầy đó. Lỡ đọc rồi thì thôi, tò mò thì ai cũng có nhưng cái chính là em muốn gì ở tui? Em gọi điện bảo rằng muốn hỏi tôi chuyện quan trọng. Chuyện gì quan trọng? *Người phụ nữ vẫn giữ nét mặt đanh sắt và đốt điếu thuốc cầm trên tay.*

- Em quan tâm tới tất cả những điều chị viết trong cuốn nhật ký. Đặc biệt, là phóng viên chuyên mảng tội phạm, em cũng muốn biết tình hình của lão mafia mà gây rối với chị Quế ấy ạ.

Im lặng và tư lự với điếu thuốc trên tay, chị Lan dần có vẻ ngoài đẹp đẽ và quyến rũ hết mực thì ánh mắt vẫn hằn lên nét phong trần của người phụ nữ đã đi qua những phong ba cuộc đời. Tuy nhiên, ở tuổi tứ tuần, chất giọng lai Sài Gòn của chị trong

và cao lanh lạnh như những cô gái đôi mươi. Mây phải hứa hẹn không tiết lộ danh tính và thể hiện sự nài nỉ chân thành lắm thì chị Lan mới chấp nhận chia sẻ thêm thông tin. Chị kể chuyện một cách chậm rãi, đôi khi ngừng lại một hồi lâu để lục tìm trong ký ức những mảng bám rêu phong và đẩy nước mắt còn đọng lại.

Chị Quế trở thành người bạn thân thiết của chị Lan từ khi còn ở trong trung tâm. Hai năm sau khi chị Lan ra trại thì chị Quế cũng trở lại cuộc sống bình thường và đôi bạn thường xuyên liên lạc trò chuyện với nhau. Chị Quế vay mượn vốn thuê một cửa hàng bán cà phê và đồ ăn sáng ở một con hẻm nhỏ ở trung tâm Sài Gòn. Tuy nhiên, bán buôn không thuận lợi mà người nhà lại có việc cần tiền, chị Quế nuốt đắng đi khách đôi ba lần một tuần. Vài năm sau, sức khỏe chị Quế sa sút trầm trọng và đi khám thì mới biết tin chẳng lành: chị đã bị nhiễm HIV từ những khách “kỳ thị” bao cao su. Bệnh tình đã nặng mà tinh thần lại càng hoảng loạn, người phụ nữ còn trẻ tuổi ấy đã buông xuôi tất cả cho đến khi nhắm mắt ra đi trong đau đớn và tuyệt vọng.

Mây thở dài rồi hỏi: “Ít nhất thì lão mafia đó

không làm phiền chị Quế phải không chị?”. Lấy tay khẽ quệt nhẹ dòng lệ tuôn rơi, chị Lan đổi sắc mặt và kể tiếp. Đúng là lão mafia đó đã không làm phiền chị Quế nữa nhưng chính chị Quế và chị Lan đã dò hỏi một số người quen và người quen của người quen để truy tìm dấu tích của lão ta. Ở bên ngoài thì mặc đồ chải chuốt, đi xe xịn và cư xử như doanh nhân thành đạt nên không ai có thể ngờ lão là trùm của đường dây buôn bán ma túy và các chất gây nghiện với mạng lưới xuyên Việt và sang tận các nước láng giềng. Đáng sợ hơn nữa, bằng đảng của lão còn buôn bán phụ nữ trái phép sang Campuchia và Thái Lan để làm nô lệ tình dục. Chị Quế đã rùng mình khi nhận ra mình chỉ là một con mồi của lão ta, nếu không nhanh trí để bị bắt vào trung tâm thì có lẽ phận đời thê thảm hơn rất nhiều. Chị Lan bật cười chua xót: “Cuối cùng thì nó cũng chết trẻ vì AIDS quái ác. Chẳng biết được, nếu có trở thành nô lệ tình dục ở đâu đó thì có khi nó còn sống cũng nên. Chỉ là sống không bằng chết! Cái phận đời khốn nạn thì kiểu gì cũng khốn nạn thôi!”.

Gạt tàn thuốc, chị Lan nhìn thẳng vào mắt Mây và chuyển giọng đầy tức giận khi nhắc đến lão mafia. Hai chị đã quyết định gặp công an để báo tin tức về những gì hai chị thu thập được từ những mối

quan hệ giang hồ gần xa. Công an dựa vào đó mà triệt phá được nhiều vụ tội phạm lớn nhỏ liên quan đến đường dây của lão ta. Tuy nhiên, hóa ra mọi sự rắc rối hơn nhiều. Lão ta là trùm mafia đất Việt nhưng lại thuộc mạng lưới mafia quốc tế do người khác nắm đầu. Ấy thế nên, lực lượng chức năng vẫn đang âm thầm điều tra và phối hợp với cảnh sát quốc tế bao năm nay với mục tiêu bắt trọn ổ lớn.

Mây thở thở chuyển chủ đề câu chuyện:

- Chị ơi, em có thể hỏi chị một vài điều mang tính riêng tư được không? Nếu câu nào chị không muốn trả lời thì thôi ạ.

- Nói! Em không phải ngại.

- Thời điểm về quê làm nhà nông, chị cảm thấy thế nào?

- Thế nào á?... Thấy chán đến mức chả muốn nhớ lại. Kiểu như mình đã nỗ lực hết sức làm người lao động siêng năng cần cù nơi thôn quê rồi, nhưng miệng lưỡi của hàng xóm như tát nước lạnh vào mặt mình. Chính xác là thứ nước cay nghiệt chứ nước lạnh thì còn đỡ! Mình chân

thành trở về mà họ không chào đón thì mình lại quay ngoắt ra đi. Chỉ thương cho cha mẹ tui, chịu không nổi lời cay nghiệt ấy mỗi ngày mà đổ bệnh rồi chết. Nói gì thì nói, vì tui mà cha mẹ mới ra đi sớm đến vậy ...

- ... Em nghe bác chị nói, chị không bán được rau quả vì người ta nghĩ chị nhiễm H ạt?

- Đố! Lại khốn nạn thế! Họ cứ nghĩ ai làm gái thì đều bị si-đa. Tui không bị nhưng vẫn bị đồn khắp vùng là ‘Lan si-đa’.

- ... Chị có hài lòng với công việc hiện tại không ạt?

- Cũng gọi là không đến nỗi nào! Tui đang làm nhóm trưởng nhóm massage... Ấy, đừng nghĩ bậy gì á nha! Dịch vụ đẳng hoàng ở spa lớn, không phải nơi bán dâm này nọ đâu.

- Dạ, em đâu nghĩ gì đâu chị! *Mây khê mím cười.*

- Bên tui đang có chương trình giảm giá, bữa nào ghé đi, đảm bảo... phê! Haaa...!

- Chị à, sau tất cả những gì đã diễn ra, điều gì khiến chị bất an nhất trong cuộc sống hằng ngày?

- ... Bất an à? Tui bị ám ảnh bởi một thứ âm thanh. Đó là tiếng guốc nhọn lọc cọc trên vỉa hè, đường phố và đặc biệt là vào đêm khuya. Thứ tiếng khô khốc, cọc lốc khiến tim tui nhói hết cả lên!

Chị Lan nói vừa xong, một cặp hành khách bước vào quán. Người phụ nữ váy ngắn bước đi ỏng ẹo được ôm eo bởi người khách nam. Tiếng lọc cọc của guốc nhọn vang lên trên nền đá. Dù có nền nhạc du dương và tiếng thác nước nhân tạo chảy róc rách thì âm thanh di chuyển của guốc nhọn ấy đủ xé nát không gian thơ mộng. Chị Lan rút tiền bỏ lên bàn, đưa tay lên vẫy và nháy mắt ra hiệu tạm biệt rồi đứng lên bước đi. Mây nói với theo:

- Chị Lan, cảm ơn chị nhiều! Thịnh thoảng lại cà phê chị nha?

- Chắc chắn rồi. Bye em!

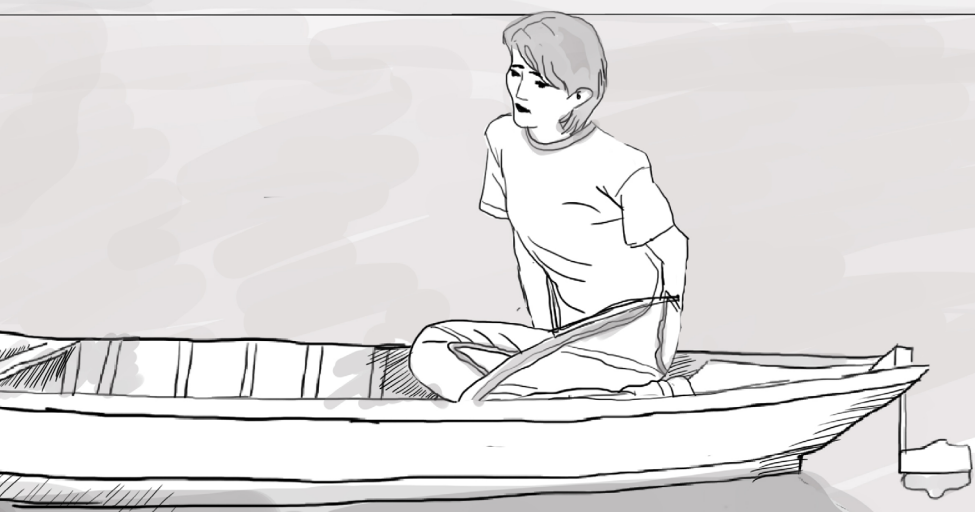
Mây nhìn theo chị Lan đang rời đi. Chị bước đi thật nhanh nhưng nhẹ nhàng, vững chãi, không tiếng động vì đôi giày vải tựa như bông. Dáng

người nhỏ bé của chị khuất sau cổng chào nhưng giọng nói của chị vẫn còn đây. Mây mở điện thoại để kiểm tra lại đoạn ghi âm. Và rồi, Mây ngồi đó, nhìn xa xăm vào những thân cây trúc vàng một lúc, nụ cười mãn nguyện nở trên môi. Cô phóng viên trẻ hài lòng với “phi vụ điều tra” đầu tiên của mình, tinh thần hăm hở với nghề nghiệp đã chọn.

Mây trả tiền, đứng lên ra về. Lọc cọc... Nhận ra đôi giày đế vuông cao chỉ vài ba phân của mình gây ra tiếng động vang rền trên nền đá, cô nàng quyết định tháo đôi giày ra, để đôi chân trần chạm vào mặt đá mát lạnh. Mây từ từ bước đi, cảm giác tự do căng tràn...

“Người hạnh phúc không phải là người được sống trong hoàn cảnh thuận lợi nào mà là một người có thái độ sống tốt trước bất kỳ hoàn cảnh nào.” – Hugh Downs

Nguồn: sachhay24h

SÔNG THU BỒN

BUỔI CHIỀU CUỘN SÓNG

*Vuốt mái tóc nàng, tôi nhận ra cuộc đời
này thật quá đổi tươi đẹp!*

*Hơn bao giờ hết, cả nàng và tôi đều xứng
đáng thuộc về nhau!*

1.

Tôi ngồi đây nơi bờ sông Thu Bồn vào một buổi chiều mùa hè lộng gió. Tôi ngồi một mình chốn vắng vẻ, nhìn chăm chăm xuống bóng hình phản chiếu của chính mình dưới nước. Tôi cười thì hình ảnh hư ảo ấy cũng cười, tôi nhăn mặt trên này thì hình ảnh ở dưới mặt nước cũng khó chịu y như vậy. Tôi lấy tay khuấy nhẹ vài vòng tròn trên mặt nước thì tôi dưới mặt nước bỗng

vỡ tan ra, méo mó đủ hình dạng. Khoảnh khắc ấy khiến tim tôi nhói lên rồi đập thật mạnh trong lồng ngực. Tôi thấy phiên bản tan vỡ của chính bản thân mình. Tôi đang thất tình và cảm thấy cô đơn trơ trọi hơn bao giờ hết.

Tâm Anh không có làn da trắng sáng, không có làn môi cam mọng bởi thói son bóng, không có trang phục hợp mốt theo phong cách Hàn Quốc như nhiều bạn học cùng trường. Tâm Anh không tỏ ra điệu đà kiểu con gái tuổi mới lớn, cũng không thường chu mỏ làm duyên như bao bạn khác. Nói thẳng ra, Tâm Anh rất đối bình thường với vẻ bề ngoài, với thành tích học tập và cả tính cách có phần trầm lặng. Ấy vậy mà trong mắt tôi, hai lúm đồng tiền của Tâm Anh khiến nàng tỏa rạng như một vì sao sáng, nụ cười hiền lành của nàng khiến tôi mơ về nàng tiên xanh đến từ bầu trời kia mang lại bao điều kỳ diệu. Mỗi ngày đến lớp, chỉ cần thấy bóng dáng nàng là tôi dâng trào niềm vui sống và có động lực để học hành tốt hơn. Vì sao? Vì việc được khen thưởng khiến tôi hãnh diện trước mặt nàng và tôi tin đó là cách khiến nàng ấn tượng với tôi nhiều hơn.

Hôm ấy, ngày tổng kết năm học lớp 8, tôi mời

nàng đi ăn kem và trò chuyện với nàng thật nhiều. Nàng cười thật tươi và thể hiện sự kiên nhẫn khi lắng nghe tôi kể bao chuyện vô bổ. Thỉnh thoảng, chúng tôi im lặng; tôi chỉ ngồi đó cười ngây ngô và tròn mắt nhìn nàng cười e ấp. Nàng không biết là trong trái tim bé nhỏ của tôi ngập ngụa niềm hạnh phúc không sao tả xiết. Lúc chia tay nhau ra về, tôi gãi đầu bối rối và bập bẹ mãi mà không nói ra được lời thích nàng. Thế nhưng, nàng đâm tim tôi chảy máu chỉ bằng lời thông báo: “Tuần sau, cả nhà tớ chuyển ra Hà Nội sinh sống. Tớ sẽ không còn gặp cậu nữa rồi. Cậu ở lại vui vẻ và học giỏi như vậy nhen! Cậu lúc nào cũng là tấm gương học tập cho tớ đó nhen! Bye cậu!”.

Cả tuần sau đó, ngày nào tôi cũng thơ thẩn đi bộ sang nhà nàng để được nhìn lén nàng từ xa. Nhìn nàng tất bật cùng gia đình dọn dẹp và sắp xếp đồ đạc, tôi buồn thê thảm. Tự hỏi lòng, con chuồn chuồn có biết buồn như tôi lúc này chẳng! Ngày cuối cùng, tôi dũng cảm lắm mới gặp nàng để đưa món quà nhỏ mọn: bộ sưu tập hoa phượng ép vở mà tôi chăm chút kỹ lưỡng từ khi học chung lớp với nàng.

Nàng theo gia đình về xứ xa. Tôi đành lẫn

thần như kẻ mất hồn đi bộ dọc con kênh, ngồi cạnh bờ sông để ngẫm nghĩ về nỗi khổ đau của con tim cô đơn tội nghiệp. Một mùa hè dài đằng đặc...

2.

Hôm ấy, giờ ra chơi, một thằng con trai lớp 9D chạy sang đưa tôi một tờ giấy với vẻ mặt bí hiểm. Tôi ngạc nhiên mở tờ giấy ra, đọc tới đâu, toát mồ hôi tới đó.

“Phương ơi!

Tớ là Tân này. Tân học lớp 9C đây.

Cậu có vui khi nhận được lá thư này của tớ không? Tớ thì tớ đang hồi hộp lắm khi viết thư này cho cậu.

Năm nay là năm học cuối cấp rồi, chẳng biết năm sau mỗi chúng mình sẽ chuyển sang trường cấp 3 nào nên tớ viết thư cho cậu cho chắc đấy mà.

Tớ công nhận là cái gu của tớ khá lạ. Nhìn đám con gái bây giờ yếu điệu chảy nước, thấy đùa

nào cũng như đứa nào, tớ ghét lắm. Riêng cậu thì đặc biệt vì cậu không giống chúng nó. Tớ thích cách cậu để tóc ngắn rất chi là cá tính, giống ca sĩ Pink ấy. Đã vậy, cậu còn chơi bóng rổ giỏi, học cũng tràm giỏi. Ngày nào tớ cũng đi học sớm, đứng từ lan can nhìn xuống để thấy cậu. Cậu nhớ viết thư cho tớ nhé! Cậu đưa cho thằng Long lớp 9D rồi bảo nó đưa cho tớ nhé!”

Tôi xuýt choáng. Cả khối 9 đều biết danh Tần. Nó được cái đẹp trai, đá bóng tốt. Đám con gái thích nó cũng nhiều, đám con trai muốn được chơi chung hội với nó cũng nhiều. Nó được chú ý phần lớn vì cái tính thích thể hiện sức mạnh bằng cách đánh nhau với đám trai khác trong trường. Vì thế mà được nêu danh về thành tích xấu trước cột cờ thường xuyên. Thế giới của nó và của tôi hoàn toàn khác nhau. Nói thật, tôi dị ứng với nó vô cùng! Vậy mà hôm nay giọng điệu trong “lá thư tình” của nó gợi tôi sao mà sứt mũi và sến súa đến lạ. Tôi tự nhéo bắp tay mình thật đau để chắc rằng mình đang không ngủ mơ.

Ngày sau tới trường, tôi ngược nhìn lên lan can tầng trên thì bắt gặp ánh mắt thân thiện và hiền lành của Tần. Tôi bối rối rồi bước nhanh vào

lớp, không còn dám lang thang nơi sân trường nữa. Sau khi ngẫm nghĩ, tôi quyết định gửi một lá thư ngắn đến Tần với nội dung rằng tôi đang tập trung học thi cuối cấp, tốt nhất là đừng làm phiền tôi, tôi không thích. Tần không bỏ cuộc ngay. Lá thư tiếp theo của nó sặc mùi phim Hàn lãng mạn:

“Phương thân mến ơi,

Tớ biết là năm cuối cần phải tập trung học. Nhưng nếu không được làm bạn với cậu thì làm sao tớ vui vẻ mà học tập tốt được. Giữa một rừng hoa trông đẹp đẽ mà chẳng có hương thơm ngào ngạt, chỉ có một bông hoa đẹp lạ và thơm ngát là cậu mà tớ thích nhất thôi.

Đừng lạnh lùng với tớ, đừng làm trái tim tớ rỉ máu cô gái cá tính ơi! Chỉ có cậu mới giúp tớ học tập tới nơi tới chốn cho kỳ thi cuối cấp này thôi. Đừng mà...!”

Đọc xong lá thư lần này, tôi ngán ngẩm tới mức nhìn thấy thức ăn ngon cũng không màng tới. Nghĩ về những dòng chữ trong lá thư của Tần càng khiến tôi nhớ đến Tâm Anh nhiều hơn. Không biết giờ này nàng đang làm gì, có lúc nào

nhớ đến tôi như tôi đang nhớ nàng chẳng!

Sau hôm đó, tôi quyết định dùng tuyệt chiêu ngó lơ. Tôi không trả lời thư của Tần, Tần gửi thư mới thì tôi cũng không nhận. Tôi không nhìn lên lan can nữa, nếu thấy Tần đâu đó trong trường thì tôi cư xử như không biết nó là ai và như chưa có chuyện thư từ diễn ra. Khi cần phải lạnh lùng, tôi rất lạnh. Lạnh trong ánh mắt và nét mặt, lạnh tới mức Tần có vẻ e dè khi thấy tôi.

Thật may, tôi không còn bị thằng con trai thích đánh đấm làm phiền nữa.

3.

Ngay trước ngưỡng thi cuối kỳ lớp 12, tôi phải nằm viện. Đầu tôi nhức và nặng như búa bổ, cổ tôi đau đốn mỗi khi nằm nghiêng, còn thân thể thì nhiều vết bầm tím. Để có kết quả hôm nay, tôi phải “cảm ơn” gia đình đã “rước giặc” vào nhà hành hạ tẩm thân tàn này.

Thằng Bo em tôi một lần vào phòng tôi lục tìm truyện tranh đã thấy nhiều bức vẽ. Đó là bộ sưu tập hình ảnh tôi vẽ Tâm Anh từ nhiều năm

nay, trong đó có vài tấm tôi tưởng tượng cảnh đang ôm Tâm Anh và vuốt tóc nàng. Thằng em quý hóa của tôi đi “bỏ nhỏ” câu chuyện cho bạn bè cùng lớp, rồi lan ra cùng trường, khác trường. Chẳng lâu sau, mấy bà ngoài chợ hỏi thằng mẹ tôi rằng có phải tôi bị bê-đê không. Mẹ tôi cười: “Con trai mà yếu điệu như con gái thì mới gọi bê-đê, con gái nhà tôi chỉ hơi cá tính mạnh mẽ chút thôi. Ai lại gọi là bê-đê bao giờ, tội cháu nó! Mấy chị đừng nói thế!”.

Ba tôi thì khác. Ba là một giáo viên vật lý rất chuẩn mực, “đầu ra đũa” và chưa to tiếng với ai bao giờ. Buổi ăn tối hôm đó, ba nhìn tôi:

- Ba không muốn xâm phạm chuyện riêng tư nhưng từ nay con phải để tóc dài cho ba.

- O? Tại sao lại rửa ba? *Tôi trợn to mắt ngạc nhiên.*

- Con gái con rửa thì để tóc dài là bình thường. Để tóc ngắn quá người ta lại đồn đại này kia không hay. Ba chỉ nói một lời thôi. Đừng cãi!

- Ba nó nghe người ta đồn gì à? *Mẹ tôi từ*

tồn hỏi.

- Đồn con gái mình nữ không ra nữ, nam không ra nam. Nói chung là chả ra làm sao cả! *Ba chốt hạ.*

Thằng Bo nhìn lên tôi trong lúc và cơm vào miệng. Mẹ tôi bồi thêm một câu đau lòng:

- Ủ, tuổi này ngày xưa là các bà các cô đi lấy chồng rồi đấy con ạ! Ba con nói thì phải rồi. Con nên nuôi tóc dài cho thùy mị nét na. Mai má dắt con ra chợ mua mấy cái đầm mặc cho mát con hi?

Tôi ngó đó, thờ ra. Đầu óc rối bời hình dung ra chính mình trong mái tóc dài và chiếc váy thướt tha mà tim thắt lại. Một ý tưởng lóe lên: hay là cố gắng làm theo những điều ba má muốn cho yên lành, vài tháng nữa mà đậu đại học vào Sài Gòn ở thì tự do rồi, muốn sống thế nào cũng được!? Thế nhưng, lễ tết về thăm nhà thì phải đối diện với ba má như thế nào? Liệu mình có thể sống như thế này được mãi chẳng? Mình đâu làm gì sai trái hay vi phạm pháp luật, tại sao mình phải giấu? Nhưng nói ra thì chẳng ai chấp nhận, cuộc sống mình sẽ bế tắc hơn thì sao? Trong lúc đấu tranh với chính

mình, mắt tôi ầng ậ nước.

Mẹ tôi nhìn thấy, lên tiếng giận hờn:

- Thiệt chứ! Mình muốn con gái mình mặc váy đầm cho đẹp để giống con người ta mà nó khóc như thể mình ép nó làm việc gì kinh khủng lắm vậy!

- Tại sao khóc? Ai làm gì mà khóc? *Ba buông đũa tỏ ra ngạc nhiên.*

- Chắc tại chị Hai là... bê-ê thiệt á ba! *Thằng Bo đứng dậy nói thâm vào tai ba vừa đi... để cả nhà cùng nghe thấy.*

- Tào lao! Con nít không được nói điều tào lao nghe chưa Bo. Ai dạy con nói như vậy? *Ba nhăn mặt, đánh nhẹ vào mũi nó.*

- Tại con thấy... con thấy chị Hai toàn vẽ hình con gái, lại còn có hình chị Hai ôm con gái nữa mà! *Thằng Bo gân cổ giải thích.*

Tôi ngồi bất động trên ghế, thấy lòng tan nát trước thái độ của cả nhà. Không còn cảm giác

sợ hãi, lo lắng và không còn muốn phòng vệ cho bản thân, thời khắc quyết định “come out” (bày tỏ sự thật) đã đến, tôi điềm tĩnh hơn bao giờ hết:

- Từ ngày còn bé, con đã không thích hình hài con gái của mình rồi ạ! Con muốn được trông giống con trai, được xem là con trai và... con thích con gái. Mong cả nhà hiểu cho! Con không thể mặc váy đầm, con không thể để tóc dài vì đó không phải là con.

Cả nhà ngơ ngác nhìn nhau rồi nhìn tôi. Im lặng. Tôi đặt đĩa xuống bàn và bước lên gác, đóng cửa phòng. Thả người xuống tấm nệm êm mà tôi thấy lòng mình nặng trĩu.

Vài ngày sau, tôi vẫn sinh hoạt và học hành bình thường mà không ai trong nhà la mắng hay chửi rửa gì tôi cả. Tôi chỉ cảm nhận là ba má không nói gì nhiều với tôi thôi. Chắc là ba má bị sốc tâm lý nhưng với tình yêu thương tựa núi Thái Sơn và tựa như biển cả thì sẽ mau chóng chấp nhận sự thật này. Tôi đâu có ngờ!

Chủ nhật hôm đó, má bảo tôi nghỉ học thêm ở nhà vì có việc quan trọng. Hóa ra, nghe

lời mấy bà ngoài chợ giới thiệu, má mời một bà thầy chuyên chữa “bệnh tâm linh”. Tòì toan bỏ chạy thì ba má hợp sức giữ chặt tôi lại ở cửa ra vào, tạo điều kiện cho bà thầy lấy dây thừng trói thân tôi lại, trùm lên đầu tôi miếng vải đỏ. Tòì chẳng biết bà ta làm khùng làm điên gì mà ngân nga những câu thần chú không ai hiểu nghĩa là gì. Đến lúc bà ta lấy nhang đỏ châm lên lưng thì cơn đau và nóng rát bùng lên khiến tôi giãy dụa liên hồi. Má tôi khóc than còn to hơn tiếng gào của tôi. Bà thầy “bắt bệnh” bằng giọng điệu đặc sệt tiếng miền ngoài:

- Đấy! Vậy là cháu nó bị vong linh nam nhập vào người là đúng rồi đấy! Chỉ khi có vong nam nhập thì nó mới có biểu hiện và tính cách như con trai, mà cũng khỏe y như con trai. Đừng lo gì cả, tôi sẽ cố hết sức trục xuất cái vong ấy ra cho. Sau đó thì con gái anh chị lại xinh xắn dịu dàng ngay thôi mà.

- Cô cẩn thận đừng làm đau cháu quá! *Ba tôi đề nghị.*

- Đừng lo gì mà! Tòì kinh nghiệm mấy vụ này nhiều lắm, từ Bắc chí Nam. Tòì biết cái vong

có sức mạnh thế nào để quật lại nó. Một lần chứ không phải không! Bây giờ thì anh với chị bước sang một góc cho tôi nhờ. Làm ơn để tôi tập trung nhá!

Bà ta mở cái khăn trùm đầu tôi ra, đút thìa cháo nóng một cách cưỡng ép vào miệng tôi vài lượt, xong nhấn cổ họng tôi, bóp cổ tôi cho đến lúc tôi ới cả cháo lẫn thức ăn sáng ra. Tôi ho sặc sụa và lại bị trùm cái khăn lên đầu lần nữa. Tôi lay hoay lên sàn nhà, trườn bò các kiểu như một con giun với dây thừng quấn quanh người để cố thoát mà nào có được. Bà thấy lấy tay đập vào đầu tôi thật mạnh sau mỗi câu lầm bầm và hú hét. Sau vài cú đập đầu tiên, tôi nổi điên trong người, cơn đau khiến tôi hóa thành sư tử chúa. Tôi vừa la to, vừa giãy dụa mạnh làm cho nhiều đồ đạc bị đổ vỡ. Bà thấy nhanh trí nói mẹ tôi lấy cái khăn nhét vào miệng tôi một cách mạnh bạo. Chưa đủ, bà ta lại rú lên: “Ồ Thiên linh linh Địa linh linh! Ở các vị thần canh giữ cõi Âm tào địa phủ hãy lên mà bắt cái vong nam xấu xa muốn hãm hại cô nữ xinh đẹp. Ở nào Om mà ni pà li tà chi tà biến ơ! Trục xuất, xuất ra hơi vong nam tham đắm kia ơ!”. Bà ta vớ lấy cái chổi ở góc nhà rồi liên tục giáng lên lưng tôi “trận đòn nồng nhiệt”. Tôi chỉ còn biết tự

vệ bằng cách ú ớ trong miệng, xoay người đủ các thế để tránh bị đau một chỗ quá nhiều. Bà ta được thể càng to miệng hơn và đánh tôi thô bạo hơn. Cho đến lúc, nước mắt tôi tuôn trào, không còn sức lực nào để phản ứng, tôi chìm vào một cõi nào khác. Bất động...!

Tối lúc tôi mở mắt ra thì thấy mình nằm trong bệnh viện. Cái mùi nồng của chất tẩy rửa y tế đặc trưng khiến tôi choáng mất vài giây. Thằng em quý hóa của tôi phát hiện ra: “Má, má ơi! Chị Hai tỉnh lại, mở mắt rồi kia má ơi!”. Má tôi gấp vội tờ báo và tiến về phía tôi. Khuôn mặt buồn khổ của má trông càng thảm nảo với đôi mắt đỏ hoe, giọt lệ rơi xuống gò má hốc hác. Một tay vuốt tóc mai của tôi sang một bên, một tay nắm bàn tay tôi nhẹ nhàng, má nghẹn ngào: “Má... bậy quá Phương ơi! Rất là bậy!”. Tôi nhìn má, khẽ mỉm cười, tự thấy mình thánh thiện như một ông tiên.

Thằng Bo vào thăm và chơi với tôi ngay sau mỗi buổi học, nó cứ nhắc đi nhắc lại: “Tiếc quá Hai ơi! Bữa đó má dụ em sang thăm nội, chứ nếu ở nhà thì em sẽ không để cái bà điên đó đánh Hai toi bởi hoa lá cành như ri đầu!”. Khi tôi hỏi: “Bo có kể chuyện khắp nơi về mấy bức vẽ của Hai

không?”, nó cúi đầu im lặng một lát rồi cố chống chế: “Nhưng em chỉ có ý khoe rằng mấy bức vẽ của Hai quá đẹp, quá giống thật thôi mà!”. Tôi nhéo cái mũi hình của nó, nó nhảy tung tung lên: “Hai tha cho em, tha cho em!”. Ngẫm lại, cũng nhờ nhóc Bo mà cả cái làng chài ven sông Thu Bồn này ai cũng biết tôi có giới tính bất thường. Tuy nhiên, những lời chế giễu vô tình ấy khiến ba má tôi “muối mặt” không biết giấu đầu cho hết. Cũng chính những lời chế giễu và hiểu lầm đồng tính là bệnh do bị vong nhập ấy, ba má tôi mất đi sự tỉnh táo thường ngày, trả mớ tiền rước mụ điên về đánh tôi đến nhập viện.

Hỏi tôi có giận đấng phụ huynh đáng kính không, tôi cho là có. Rất nhiều là đáng khác! Ai trong hoàn cảnh bị đè ra cột chặt và bị đánh không thương tiếc như tôi trước sự chứng kiến của đấng phụ huynh thì mới hiểu. Xót xa cho phận mình! Phiền muộn vì “lời ong tiếng ve” của dân làng! Thất vọng vì không ngờ hai đấng phụ huynh thiếu tỉnh táo đến thế! Ba tôi là giáo viên cơ mà, má tôi là cán bộ Hội phụ nữ xã cơ mà! Không lẽ lời đàm tiếu chê cười của hàng xóm xung quanh đủ áp lực để ba má tôi biến tình yêu thương thành hành động như thế này sao?!

Bốn ngày trong bệnh viện, ba tôi đều mang cơm nước cho tôi đầy đủ, bảo mẹ về để ba ngủ lại bệnh viện với tôi. Ba thể hiện việc chăm sóc tôi chu đáo, ba nói chuyện hết sức nhẹ nhàng với tôi. Chỉ là ba tránh nhìn thẳng vào mắt tôi và tuyệt nhiên chưa một lần nói lời xin lỗi. Nửa đêm, chợt thức giấc nhìn xuống ba đang co ro vì lạnh dưới tấm chăn mỏng dưới nền, sống mũi tôi cay xè. Tôi thương và trọng ba nhưng cũng có phần tức giận. Khi con cái làm sai điều gì thì nói lời xin lỗi phụ huynh dễ dàng thế, nhưng sao quá khó để ba nói lời ấy với tôi? Hay là tôi cần phải xin lỗi ba vì tôi không phải là đứa con gái xinh xắn, dịu dàng, mực thước như ba mong đợi? Hay là tôi phải tự thấy có lỗi với ba vì tôi không phải là búp bê sống trước sau nghe lời phụ huynh răm rắp? Việc tôi có cảm xúc mạnh với con gái là từ trái tim, tôi có thể bảo trái tim tôi nghe lời tôi được hay sao?

4.

Thật may, gần cả tuần nghỉ học không làm ảnh hưởng phong độ học hành, tôi vẫn phẳng phẵng đi qua kỳ thi cuối cấp rồi kỳ thi đại học với số điểm như mong đợi. Động lực lớn nhất khiến tôi thành công chính là khẳng định bản thân với

gia đình và xã hội dù giới tính của tôi bất thường. Giờ thì tôi đã là một kiến trúc sư trẻ của một công ty đa quốc gia. Lịch lãm. Nam tính. Tương lai sự nghiệp rộng mở. Và một cô bạn gái thông minh, hiện đại và không kém phần đảm đảm.

Nhiều năm qua, kể từ ngày vào Sài Gòn học đại học và đi làm, tôi không thường về Hội An thăm mái nhà xưa. Không phải vì tôi có tiền mà quên chốn quê nghèo, không phải vì tôi khinh ghét hàng xóm lam lũ, cũng chẳng thù hằn gì ký ức bị trói đánh bầm dập ngày ấy. Đơn giản vì chốn thị thành cho tôi cảm giác được chào đón, nơi tôi có thể thuộc về. Tôi có thể nhìn thấy người đồng tính như tôi ở khắp mọi nơi: chốn văn phòng, quán cà phê, quán nhậu, sân khấu, v.v. Dẫu rằng, đâu đó vẫn có người dị tính liếc mắt nhìn tôi khó chịu ở chốn công cộng hay nơi hành chính nhưng bấy nhiêu đó không đủ làm tâm trí tôi tổn thương. Sài Gòn đông đúc ngột ngạt. Sài Gòn nắng nóng đến chảy mỡ. Sài Gòn ngập nước khiến dắt xe đến kiệt quệ. Sài Gòn lắm cạnh tranh. Tuy nhiên, trong cái mớ lộn xộn ấy, tôi nhận được nhiều nụ cười, kể cả từ người lạ. Những nụ cười thân thiện ấy như nguồn nước mát lạnh giúp tôi tự tin rằng tôi đáng được yêu và có quyền yêu thật nhiều.

Hè này, tôi quyết định làm “chuyện lớn” là dẫn cô gái tôi yêu về Hội An ra mắt gia đình. Cả nhà mở cửa nhìn chúng tôi không chớp mắt một hồi lâu vì tôi tiêm thuốc chuyển đổi hoocmon giới tính để râu mọc dài, vai dô hơn, giọng nói trầm hơn, cộng thêm bộ quần áo bật lên sự nam tính. Tôi lạ lẫm trong mắt của đấng sinh thành. Sự ngượng ngạo không những khiến bạn gái tôi mà cả chính tôi cũng lúng túng. Bo đã lên cấp ba và tỏ ra hiện đại, tinh tế hẳn ra. Bo cười vui hứng khởi: “Trời ơi! Đừng nói với em đây là chị dâu á nhen. Hai chọn cho em chị dâu xinh đẹp như cô tiên! Mời chị vào nhà ạ!”.

Những ngày sau đó, Hoa – bạn gái tôi – được cả nhà đối xử rất thân thiện và nàng cũng biết điều phụ mẹ tôi nhiều việc nhà. Nét mặt ba má tôi giãn rộng và tươi vui hơn khiến tôi thở phào nhẹ nhõm. Có hôm má dẫn Hoa ra chợ, người quen hỏi:

- Ủa chị Năm? Ai mà xinh đẹp quá vậy nà trời?

- Con dâu tương lai tui đó.

- Ủa? Thằng Bo mới đó mà sắp cưới vợ hay

sao?

- À không! Nó mới học cấp ba mà, hỉ mũi còn chưa sạch, cô gái nào mà chịu theo nó. Đây là bạn gái của con... à, thằng Hai nhà tui.

- Ủa? Chị còn thằng con trai nào mà đó giờ tui không hề biết ta? Giấu dữ nghen trời!

- Không đâu! Vẫn là nó, hồi xưa nó là con bé Hai, bữa nay nó là thằng Hai.

- Ái chu choa, tui đoán đúng chóc mà! Từ hồi nhỏ nó đã trông giống con trai quá mà. Tính ra chị lời quá heng! Để có một thằng con trai nhưng sẽ có tới hai đứa con dâu. Người ta nói mà, con gái là con nhà người ta, chỉ có con dâu là con nhà mình thôi. Chúc mừng gia đình chị Năm nha!

- Cảm ơn chị!

- Ủa? Mà... tui tò mò chút nha chị Năm! Lấy nhau rồi làm sao hai đứa nó đẻ con ta?

Má tôi bối rối nhìn Hoa. Hoa mỉm cười nhẹ nhàng trả lời:

- Dạ, ngày nay khoa học tiến bộ lắm cô à! Y khoa hiện đại sẽ giúp chúng con có em bé được.

- Ô, thế à! Hay quá, thời giờ cái gì cũng có thể xảy ra nhỉ?! *Người phụ nữ gục gặc đầu.*

Đúng là cuộc đời đầy rẫy những chuyện bất ngờ và thời gian thật sự là liều thuốc làm lành mọi vết thương. Cũng là ba mẹ tôi ngày ấy hành hạ tôi sống đi chết lại, cũng là ba mẹ tôi ngày nay mở rộng vòng tay đón bạn gái tôi vào mái nhà yêu thương. Dẫu trải qua thời gian cay nghiệt cỡ nào thì tôi vẫn tin rằng: ở nơi đấy, gia đình là nơi tôi tìm về sau tất cả. Dẫu sinh ra là thân con gái thì tôi vẫn tin rằng: tôi đã biết phận mình là một nam nhi khí phách từ thuở còn thơ. Không giống như nhiều người khác, tôi đã phải đấu tranh với gia đình và cả xã hội một cách đầy vất vả, cũng như chịu đựng nhiều tổn thương để chứng minh bản dạng giới và xu hướng tính dục khác biệt của bản thân.

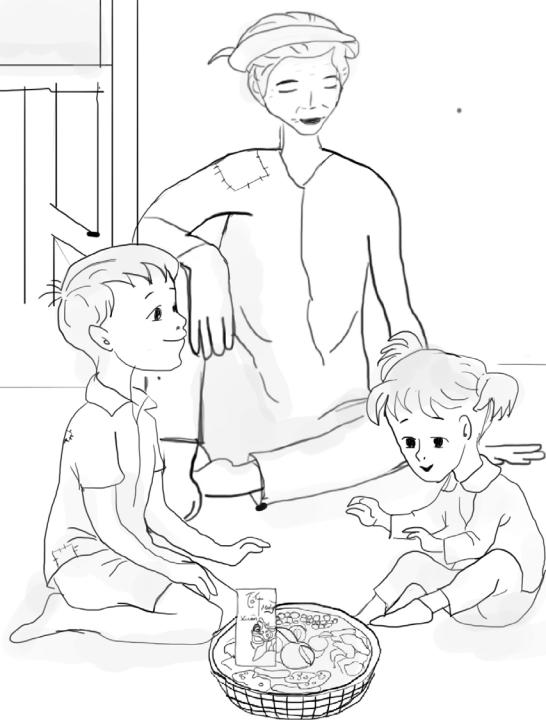
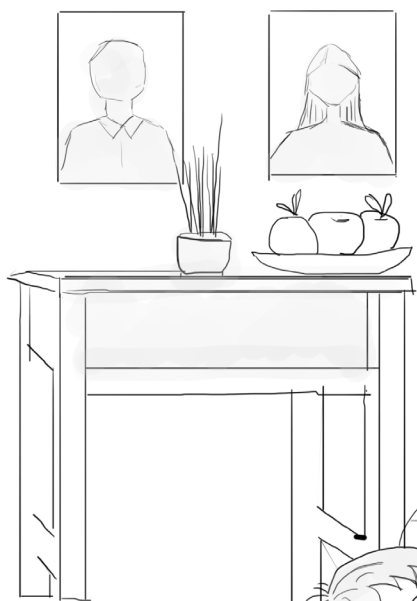
Về lại thành phố, Hoa không ngớt kể lại cho tôi nghe những trải nghiệm tốt đẹp mà nàng có với gia đình tôi. Vuốt mái tóc nàng, tôi nhận ra cuộc đời này thật quá đổi tươi đẹp! Hơn bao giờ

hết, cả nàng và tôi đều xứng đáng thuộc về nhau!

“Chủ nghĩa lạc quan là một học thuyết hay tín ngưỡng cho rằng mọi sự đều đẹp đẽ, kể cả những điều xấu xí.” – Ambrose Bierce

Nguồn tiếng Anh: brainyquote

Người dịch: Rita Nguyễn

TẾT VỀ ĐỎ ỔI TẮM LÒNG SON

*Ba bà cháu bật cười và bắt đầu “phá cỗ”
ngày xuân. Nơi góc lều, hai di ảnh của
người đàn ông và phụ nữ đang mỉm cười
trong làn khói thơm thoang thoảng của
nén tâm hương ngày Tết.*

Trời trong xanh. Nắng hiền hòa. Làn gió
mơn man. Hoa khoe sắc bạt ngàn khắp nẻo đường
khiến lòng người phơi phới. Sáng mùng một Tết,
ai nấy đều cố gắng dậy thật sớm sau một đêm giao
thừa ngủ muộn. Ấy là vì ngày mùng một thiêng
liêng quý hóa sẽ quyết định phúc phận may mắn
hay lời nguyên xui xẻo cho cả một năm dài phía
trước. Ai cũng nở nụ cười tươi tắn và duyên dáng
trong bộ quần áo chỉnh chu, bước ra ngoài hít thở
khí trời mùa xuân cho phổi căng tràn, nhựa sống
căng tràn từ vẻ ngoài đến thân thái lẫn tâm tư.
Lên xe, nhà nhà tiến về chùa hay thăm viếng ông
bà. Hân hoan không vương bận. Cởi mở tắc lòng
không tính toán so đo.

Dọc con đường từ cổng vào trong sân chùa đã có sẵn một đội ngũ sẵn sàng lao động kiếm tiền ngay ngày đầu năm, một số người thậm chí còn chưa về nhà kể từ sau đêm Giao thừa. Họ bán sách tử vi, nhang đèn, phong bì lì xì, bong bóng bay, bong bóng thú, kem, kẹo kéo, nước khoáng và các loại nước ngọt, v.v.. Một số thì ăn xin một cách im lặng, một số thì ăn xin chuyên nghiệp hơn bằng cách thu âm sẵn lời muốn nói vào băng cassette, một số chỉ đơn giản mở lời tụng kinh, một số thì nỉ non lời kêu gọi “Lạy ông đi qua, lạy bà đi lại...!”. Giữa một rừng người có mặt ở chốn linh thiêng sáng đầu năm, không phải ai cũng có đặc quyền được mặc đồ lộng lẫy, nụ cười rạng rỡ đón Tết ngập tràn của đất trời.

Giữa trưa, mặt trời tỏa chiếu ánh nắng gay gắt. Dòng người đổ về chùa thưa thớt dần. Dưới một gốc cây – nơi có vị trí rất đẹp để xin ăn, hai đứa trẻ nhìn nhau cười rồi nhanh chóng “gõ” tay chân ra khỏi lớp áo quần. Thì ra, đứa con gái gập hai cánh tay ra sau một cách điệu nghệ, đứa con trai thì gập hai ống chân giấu trong cái quần rộng và nằm trên một tấm gỗ có bánh xe. Suốt buổi sáng, hai đứa trẻ giữ nguyên vị trí ấy khiến bao người qua lại thương cảm ngỡ rằng chúng bị

khuyết tật. Đứa con gái còn biết bơi dẫu gió khiến nước mắt chảy tràn. Thằng lớn làm nét mặt thật buồn rầu đau khổ và liên tục nỉ non: “Chúc ông bà cô chú năm mới bình an vui vẻ! Chúc anh chị nhiều tiền lì xì!...”. Đứa con gái chỉ ngồi bên cạnh chấm nước mắt. Người qua lại từ người già đến trẻ em, đàn ông hay phụ nữ, cứ ba nhóm đi qua thì có một nhóm dừng lại bỏ tiền lẻ vào lon sữa bò trước mặt hai đứa trẻ. Có khi hai đứa trẻ còn nhận được phong bì lì xì đỏ xanh vàng. Lon chỉ vừa đầy một nửa thì thằng lớn gom tiền bỏ vào túi áo khoác ngay. Không ai nhớ số lần gom tiền của cậu bé là bao nhiêu.

Hai đứa trẻ ngồi bóp chân bóp tay cho nhau một hồi lâu rồi đứng lên vươn vai cười tươi tắn. Chúng chạy ngay đến chỗ bán kem. Mỗi đứa ngẫu nhiên hai cây kem ốc quế ngon lành. Xong, chúng bày trò chơi rượt bắt nhau ngay sân chùa rộng rãi. Dẫu áo quần chúng cũ kỹ đầy vết lấm lem và mặt mày đầy ghèn đất, giọng cười đùa của hai đứa trẻ khiến không khí buổi trưa nắng bớt ảm đạm.

Gió hiu hiu. Hai đứa trẻ nằm dài sau gốc cây đánh một giấc trưa ngon lành. Bỗng đâu, một bàn tay mạnh bạo đánh vào người chúng, hai đứa mở bừng mắt ra và cảm thấy ngạc nhiên với người lạ ngay trước mặt. Anh ta có vẻ mặt thật giận dữ và đáng sợ: “Đi theo tao!”. Hai tay nắm lấy cổ áo sau của hai đứa trẻ, anh ta lôi xông xộc chúng ra khỏi cổng chùa và rẽ vào một con hẻm nhỏ bên cạnh. Bao người bán buôn đang thanh thoi nghỉ trưa trước sân chùa bỗng giật mình bởi tiếng la hét hoảng: “Thả em ra, đau... đau quá!!!”.

Kéo hai đứa nhỏ đến bãi đất trống không người, đẩy chúng nằm xuống và giữ chặt cổ áo để chúng không bỏ chạy, kẻ lạ trừng mắt nói:

- Tao nhện chúng mày lâu lắm rồi! Hôm nay tao phải xử, không xử thì chúng mày làm càn.

- Tụi em có làm gì anh đâu, anh muốn gì chứ? *Đứa con gái vừa nói vừa nhăn mặt.*

- Hôm nay chúng mày kiếm được bao nhiêu tiền? Nói!

- Đủ mua đồ ăn ngày Tết. Anh hỏi làm gì?

Thằng lớn hẳn học nhìn kẻ lạ.

- Nói láo! Vừa nói hẳn vừa lục tìm trong túi áo túi quần của hai đứa. Không thấy gì. Tao hỏi lần nữa, chúng mày kiếm được bao nhiêu tiền, tiền để ở đâu?

Cả hai đứa trẻ đều im lặng, nhìn nhau để trấn an. Kẻ lạ càng tỏ ra tức tối, ra tay tát vào mặt vào người hai đứa trẻ liên tục. Chúng khóc la om sòm và kêu cứu. Kẻ lạ nhanh tay bịt miệng chúng lại và gằn giọng:

- Chúng mày có thấy ông già bị què giò, cụt tay nằm trên miếng gỗ đối diện không? Đó là chú tao! Chú tao là bị què giò thật, cụt tay thật, biết chưa!? Lúc hai đứa mày chưa xuất hiện, chú tao còn kiếm ăn khá. Từ lúc hai đứa mày xuất hiện, dùng chiêu trò giả bộ cụt tay rồi què giò từ hôm Noel tới giờ, chú tao kiếm ăn ít hẳn. Hai đứa mày thật là mất dạy! Con nít ranh, con nít quý! Tao mà còn thấy hai đứa mày dám giả bộ bị tật dành địa bàn với chú tao, tao cắt tay chân chúng mày cho bị tật thật luôn. Hiểu chưa?... Trả lời to lên, hiểu chưa?

- Hiểu... hiểu... hiểu rồi! Hai đứa trẻ tái

mặt, lấp bắp.

Nhân lúc kẻ lạ có phần lơ là không còn giữ chặt, hai đứa trẻ vùng dậy bỏ chạy. Chúng chạy một mạch thật xa, không dám ngoái đầu lại nhìn. Tới đầu hẻm chuẩn bị rẽ vào cổng chùa, hai đứa ngồi bệt xuống đường, thở hổn hển. Chúng lấy vạt áo lau vết máu đỏ chảy ra từ mũi và khóe miệng cho nhau. Thằng lớn nhăn mặt đau đón lấy tay thò vào miệng rồi buông câu chửi thề vì phát hiện có cái răng bị lung lay. Xong, hai đứa trẻ thất thểu đi bộ lại gốc cây mà chúng đã ngủ trưa, bí mật đào bôn cây lấy cái lon chứa cuộn tiền mà chúng đã giấu. Cẩn trọng nhìn xung quanh có ai để ý không rồi nhét vội cuộn tiền vào túi quần, thằng lớn lẩm bẩm: “May ghê! Xém tí nữa là bị cướp hết rồi!”.

Thu gom đạo cụ xin ăn rồi đi ra cổng, hai đứa trẻ nhìn chăm chăm vào ông già khuyết tật đang nhắm hờ mắt với cái cassette tí hon bên cạnh mở câu kinh niệm Phật đều đều. Thằng lớn gồng nắm đấm lại, bấm môi cắn phần xem chừng rất muốn trả thù. Đứa con gái nhỏ thủ thi: “Về đi Hai, đừng làm gì hết, cho lành!”.

Chiều muộn trong túp lều tạm bợ trên con

kênh đen đúa ngoại ô, hai đứa trẻ bày vài cái bánh mì, hạt dưa, trái cây và nước ngọt trên sàn với tinh thần đầy phấn chấn. Chúng đỡ người phụ nữ mù ngồi dậy:

- Ngoại ơi, ăn Tết thôi ngoại ơi! Hôm nay anh em con kiếm được nhiều tiền vì bà con đi chùa đông đúc lắm, họ lì xì quá chừng luôn! Tụi con sẽ để dành nhiều, đặt mai mốt đủ thuê một cái phòng cho ngoại ở nha.

- Ôm, bà con tốt bụng quá con hả! Nhờ đầu năm họ làm phước thì các con mới có tiền. Con cứ để dành tiền để sau này lo tương lai cho hai anh em. Đi học nghề rồi có vợ, có chồng. Ngoại ở đâu cũng được, đâu quan trọng gì!

- Tụi con đi làm ở ngoài phố chứ ngoại ở đây suốt cả ngày à. Cái mùi kênh đen thúi quắc hà, làm sao ngoại chịu nổi! Có khi ngoại bị nghẹt mũi, rồi hư cái mũi luôn thì sao!

Ba bà cháu bật cười và bắt đầu “phá cỗ” ngày xuân. Nơi góc lều, hai di ảnh của người đàn ông và phụ nữ đang mỉm cười trong làn khói thơm thoang thoảng của nén tâm hương ngày Tết.

NGƯỜI TÌM NGƯỜI NƠI CHỖN XA XÔI

*Thỉnh thoảng, Trân vẫn mơ về hình
ảnh ông Năm đưa tấm hình trước mặt:
“Cô cậu có thấy bà Ngân của tôi ở đâu
không?”.*

Cụ ông vừa bước đi tất tả vừa đưa tấm hình cho bất cứ ai ông thấy trong công viên buổi chiều muộn. Ai nấy đều lắc đầu, phản hồi rằng không thấy người phụ nữ bao giờ. Vài ánh mắt cảm thương nhìn ông rồi bước đi. Vài người bảo rằng ông nên đến đồn công an để khai báo nhờ giúp tìm người bị lạc cho nhanh và hiệu quả. Vài người cùng ông đi dọc ngang vài ba con phố để phụ tìm.

Đang ngồi họp để bàn về chuyển cứu trợ từ thiện giúp người dân miền Trung sau cơn bão lũ toại bởi, Trân nhận ra ông cụ tiến đến với nụ cười trên môi. Trân liền đứng dậy, bước tới:

- Con chào bác!

- Chào cô cậu, cho tôi hỏi có cô cậu nào từng thấy người này ở đâu không?

Nói xong, cụ liền chìa tấm ảnh trắng đen đã cũ mờ với hình chân dung của một phụ nữ chừng 30 tuổi, ánh mắt như cười, lông mày lá liễu, môi dày, tóc uốn phồng trông quý phái sang trọng như những giai nhân Sài thành thập niên 60. Cả nhóm sinh viên tình nguyện chuyên tay nhau tấm hình, tấm tắc khen người phụ nữ đẹp quá. Trần hỏi cụ:

- Bác đang tìm người phụ nữ này ạ?

- Ủ, bà Ngân! Bà Ngân vợ của tui. Bà nói đi thăm bà con ở trên phố này, rồi không thấy về nhà nữa. Hỏi ai cũng không biết bà đi đâu. Tôi chỉ còn giữ mỗi tấm hình kỷ niệm đẹp nhất của bà đây thôi.

- Tấm hình này chắc lâu lắm rồi bác nhỉ! Vợ bác đẹp như cô Thanh Nga á. Khó cái là khó hình dung được dung mạo của vợ bác bây giờ. Đôi khi chúng con có vô tình thấy chắc cũng không nhận ra được đâu ạ.

- Tôi cũng biết vậy! Mà lâu nay bà không chịu chụp tấm hình nào mới, bà bảo già rồi thì chụp hình làm gì. Nhưng đôi khi nhìn tấm hồi trẻ này cũng hình dung được bà bây giờ đó con. Bà chỉ có thêm chút nếp nhăn, chữ nét mặt bà y nguyên hồi đó hà. *Ông cụ hồ hởi diễn giải thêm.*

- Bác gái mất tích bao lâu rồi ạ?

- Hơn chục ngày rồi con.

Một thành viên nam trong nhóm lên tiếng:

- Mình có cách này nè mấy bồ. Ông anh mình làm bên thiết kế đồ họa. Biết đâu ông sẽ có cách để chỉnh ảnh của bác gái cho hợp với thì hiện tại. Rồi mình sẽ in ra đi dán ở những tuyến đường chính. CLB tình nguyện của mình sẽ gửi thông báo tìm người lạc đến tất cả các hội nhóm tình nguyện khác ở Sài Gòn, rồi các hội nhóm người lớn trẻ em khác, thiếu gì. Thời buổi mạng xã hội mà!

- Hay quá Toàn ơi! Ai đồng ý với Toàn cho xin mấy cánh tay đi mấy bạn ơi! *Trân ra giọng phấn khích.*

Tất cả các bạn trẻ đều nở nụ cười tươi rói, giơ tay đồng nhất để ủng hộ ý tưởng của Toàn.

- Bác cho con xin số điện thoại được không? Có gì con sẽ gọi cho bác.

- À, tui không có gì hết. Ông cụ lắc đầu lắc tay.

Sau khi bàn luận tìm giải pháp, hội bạn tình nguyện quyết định đưa ông cụ đến một tiệm photocopy gần đó để scan tấm hình và lấy địa chỉ của ông cụ để liên lạc sau này.

Chỉ ba ngày sau, khắp mạng xã hội sôi nổi thông tin tìm người lạc. Người người share tin trên Facebook, Tiktok và tạo cả video đăng trên Youtube. Có người còn đăng cả tiêu đề “Em gái nghệ sỹ Thanh Nga mất tích, cần tìm gấp!” để câu view, câu like. Hình ảnh người phụ nữ mất tích được sử dụng trông già hơn so với tấm gốc bởi các nếp nhăn và sự chảy xệ cơ mặt một cách “có dàn dựng” bởi bàn tay công nghệ nên không được tự nhiên. Tuy vậy, nét mặt, ánh mắt của bà vẫn còn sắc nét vô cùng. Dòng tin thông báo là bà mặc chiếc váy dài màu xanh đậm khi mất tích. Nếu ai

tìm thấy bà thì liên hệ gấp với Trăn.

Ngoài đường phố, ông cụ vẫn cần mẫn đi vào các ngõ hẹp đông dân để hỏi tìm người lạc. Đã mấy ngày qua, ông vẫn mặc nguyên bộ đồ ấy. Chiếc áo sơ mi ngắn tay màu xanh đậm đã sờn trên cổ áo thả ngoài quần. Cái quần trông rất lụng thụng như thể ông đã giảm cân rất nhiều và thỉnh thoảng dùng tay kéo quần lên vì quá rộng. Râu tóc trắng mọc dài luộm thuộm trên khuôn mặt đã tiêu tụy. Riêng đôi mắt kính lão khiến người đối diện gợi nhớ về hình ảnh thầy giáo làng đã về hưu.

Tối muộn ngồi ở góc đường vắng, ông nhìn tấm hình của vợ một hồi lâu rồi bật khóc. Nơi khóe mắt nhăn nheo chảy tràn những giọt nước lóng lánh dưới ánh đèn điện. Ông nghẹn ngào như đang trò chuyện với người thân trước mặt: “Bà Ngân ơi, bà ở đâu hả bà Ngân? Tui tìm bà quá chừng mà không thấy, không ai thấy bà cả. Tại sao bà lại bỏ trốn khỏi tui làm gì? Tui lúc nào chẳng yêu thương, ngưỡng mộ bà như bà hoàng mà sao bà lại bỏ đi!”. Ông lấy tay quệt nước mắt đứng dậy, nhét tấm hình vào túi áo trước rồi thất thểu đi bộ dần về phía công viên gần đó. Chọn một cái ghế khuất đèn điện và nằm xuống. Chẳng bao lâu,

tiếng ngáy nổi lên đều đều.

Trân nhận được nhiều cuộc gọi điện từ bao người xa lạ. Có những cuộc gọi mang tính bông đùa, như là thấy người phụ nữ bị lạc nhưng bà ấy bỏ chạy như ma đuổi nên rượt theo không kịp. Hoặc là tán tỉnh. Hoặc là quảng cáo bảo hiểm, nhà đất các loại. Hoặc chỉ đơn giản là người quan tâm thì hỏi thăm cho biết: bà có hay đi lạc như thế trước đây chưa, có trình báo công an chưa, có đúng là em của nghệ sĩ Thanh Nga không, v.v và v.v. Trân vừa bận học, vừa điều phối chương trình từ thiện đi miền Trung, lại thêm việc “đứng mũi chịu sào” công cuộc tìm người lạc với bao cuộc gọi làm phiền mà không có kết quả khả quan nào. Cô bận căng thẳng đến ăn không ngon ngủ không yên!

Khuya ấy, Trân nhận được một tin nhắn từ số lạ: “Tôi là người nhà của người phụ nữ bị lạc. Tôi cần gặp cô ở quán cà phê Cây và Gió lúc 7 giờ tối mai. Vui lòng phản hồi.” Trân trả lời: “Đồng ý ạ!” rồi miên man suy nghĩ.

Quán cà phê ngày trong tuần nên không đông khách. Trần gọi điện và nhận ra người phụ nữ trạc 50 tuổi trong bộ quần áo công sở đơn giản nhưng sang trọng ngồi gần bồn cây cảnh đưa tay vẫy mình.

- Dạ, con chào cô!

- Chào con! Thấy thông tin liên lạc trên mạng, cô không biết con bao nhiêu tuổi. Chắc con là sinh viên hả?

- Dạ phải ạ!

- Con ngồi đi! Uống gì thì gọi.

Trần ra hiệu cho phục vụ tới và mỉm cười gọi một ly nước cam nóng. Xong, Trần nhìn người phụ nữ trước mặt mình chờ đợi. Người phụ nữ nhẹ nhàng:

- Cô là Như, cháu của người mà con đang tìm lên mạng. Có điều cô biết là tấm hình ấy đã được chỉnh sửa. Nói thật là chỉnh sửa nhìn không thật nhưng cô vẫn nhận ra đường nét của di cô. Với lại, cô đã thấy tấm hình gốc vài lần. Câu hỏi

là làm sao con có tấm hình ấy?

- Là từ chồng của dì cô đấy ạ. Ông cầm tấm hình đi khắp nơi để tìm vợ bị lạc. Thấy thương lắm cô! Con và nhóm bạn chỉ muốn hỗ trợ tìm qua mạng xã hội cho nhanh hơn thôi.

Cô Như mím môi, mắt đỏ hoe như cố nuốt nước mắt vào trong. Môi cô run run:

- Con thấy ông ấy hồi nào? Con có biết ông ấy đang ở đâu không?

- Dạ, cách đây gần một tuần cô ạ. Kể từ hôm ấy, con không thấy ông đâu nữa. Ông nói không có điện thoại, chỉ cho con một cái địa chỉ. Con dự tính là chừng nào có tin tìm được bà Ngân, con sẽ tới địa chỉ tìm ông báo ngay.

- Địa chỉ nào con? *Mắt cô Như sáng lên đầy ngạc nhiên.*

Trần lấy cuốn sổ nhỏ trong chiếc ba lô và đưa cho cô Như xem địa chỉ trên trang giấy với nét viết tay vội vã. Cô Như mở ứng dụng Google Map và tìm địa điểm. Cô im lặng thần thờ một

lúc rồi lên tiếng:

- Nơi này từng là công ty mà dì dưỡng cô từng làm nhưng hiện đã bị giải tỏa làm đường cao tốc.

- Ôi! Thật sao cô? Vậy sao ông đưa cho con làm gì nhỉ?

- Dưỡng... dì... dì Năm Ngân của cô... mất hồi đầu năm rồi con, vì tai nạn. Dì chạy xe đạp đi chợ rồi bị tông trên đường về, xe tải mất thắng. *Cô Như nói tới đây thì lấy tay ôm mặt, khóc nức lên.* Dưỡng ít nói hẳn từ đó, không giao tiếp với ai. Con cái đi làm ăn xa bên Mã Lai thỉnh thoảng mới gọi điện, cô ở đây thì bận công việc rồi chăm lo gia đình nên ít gặp dưỡng. Hôm qua vô tình thấy hình của dì Năm Ngân trên mạng, cô gọi điện cho hàng xóm của dưỡng dưới Củ Chi mới biết dưỡng không ở nhà nhiều ngày rồi.

Trần nghe xong thì tim đập nhanh, choáng váng với sự thật. Ai nào ngờ người đi tìm người lạc lại chính là người bị lạc!

Lần này, sau khi đính chính thông tin trên

trang Facebook kèm hình ảnh của ông Năm, chẳng mấy chốc mà biệt đội thanh niên tình nguyện đã liên hệ với cô Như để nhận ông cụ trở về.

Tiến kể rằng thấy ông cụ đứng tần ngần trước một quán cơm ven đường. Ông đưa hình của vợ mình cho người bán cơm và nói lời cầu khẩn:

- Tui đang đi tìm bà Ngân vợ tui bị thất lạc. Tui tìm lâu lắm rồi mà không thấy, tui hết tiền rồi. Cô cho tôi chén cơm được không cô? Tôi không thể chết đói được, tôi phải tìm cho ra bà Ngân. Lỡ đâu mà bà ấy cũng bị đói khát rồi cô quạnh ở đâu đó, tội bà lắm!

- Chứ người nhà bác đâu? Sao lại có mình bác đi tìm người thân vậy? *Có bán hàng chầu mày ra chiều không tin tưởng.*

- Người nhà của tôi là bà Ngân đó cô!

Không đợi lâu hơn nữa, Tiến nhận ra ngay ông Năm và mời ông bữa ăn thịnh soạn nhất kể từ ngày bỏ nhà đi lang thang tìm người vợ đã qua đời.

Ngày trở về nhà, ông nhìn chân dung vợ trên bàn thờ thì bật khóc khiến ai nấy nhói lòng: “Bà Ngân ơi, bà ở đâu sao tui không tìm thấy?”. Trân nghe cô Như kể rằng ông Năm đã được chăm sóc tận tình và tinh thần đã dần hồi phục, chấp nhận sự thật về sự ra đi mãi mãi của vợ mình. Thỉnh thoảng, Trân vẫn mơ về hình ảnh ông Năm đưa tấm hình trước mặt: “Cô cậu có thấy bà Ngân của tôi ở đâu không?”.

“Chúng ta tạo nên cuộc sống của chính mình từ những điều ta nhận được; nhưng chính những điều chúng ta cho đi mới thật sự khiến cuộc đời của ta có ý nghĩa.” - Winston Churchill

Nguồn: anybooks

NƠI GÓC ĐƯỜNG KHÔNG CÒN AI ĐÓ

*“Vẫn có người như thế tồn tại trên cuộc
đời này hay sao!”*

Giữa trưa nắng gắt trong tháng mùa hạ oi ả nóng bức, nơi góc đường Võ Văn Tần và Cách Mạng Tháng 8 chốn đô thị Sài thành, dòng người dừng xe khi đèn giao thông chuyển đỏ. Có người tắt máy xe, có người không. Âm thanh âm âm của một cơ sở rất lớn phương tiện như khuấy đảo không gian thêm ngột ngạt.

Một thanh niên ngoài 25 tuổi, đeo mắt kính đen mà người khiếm thị hay dùng và ngồi xe lăn trên lề phố, gần đường kẻ vạch trắng qua đường.

Một hộp gỗ với chiều dài chừng nửa mét đặt trên đùi của anh chàng, trên ấy bày các món hàng nhỏ nhắn như bông ngoáy tai, dây cột tóc, kẹo gum. Phía sau anh là một người phụ nữ lớn tuổi, tóc màu trắng bạc được búi gọn gàng sau đỉnh đầu.

Giữa một rừng người trên đường phố đều đeo khẩu trang chống nắng và bụi, hai khuôn mặt được “phơi bày” bên vệ đường khiến nhiều người tò mò đưa mắt nhìn. Nét mặt của người phụ nữ đây vẻ nhẵn nại cùng đôi mắt nhuốm sâu vẻ u buồn. Nét mặt của cậu trai thì trầm tĩnh, không lo lắng, không tư lự, chỉ ngồi đó và chờ đợi.

Một cô gái ngồi sau xe của chàng trai nọ leo xuống, đi bộ lách qua vài hàng xe, băng qua dòng xe máy rồi tiến đến người bán hàng. Cô gái dịu dàng: “Bạn gì ơi, mình có một ít tiền gửi cho bạn này!”. Nói xong, cô gái dúi vào tay chàng trai đồng tiền giấy. Cậu trai lắc đầu một cách cương nghị: “Cảm ơn chị có lòng! Nhưng xin lỗi chị, tôi bán hàng chứ không ăn xin chị à! Chị mua hàng gì thì mua, mua xong thì trả tiền cho tôi là được!”. Cậu trai trẻ chuyển lại tiền cho cô gái một cách tế nhị.

Cô gái tỏ vẻ giật mình, ngơ ngác, hụt hẫng,

ngại ngừng, bối rối, khựng lại vài giây: “À, vậy... vậy thì tôi mua hai thỏi gum và hai hộp bông ngoáy tai.” Cô trả tiền dư, người phụ nữ đứng phía sau xe lăn đưa lại tiền thừa và nói lời cảm ơn.

Chỉ vài người dừng xe gần ngay lề đường mới có thể nghe rõ cuộc hội thoại ấy! Khi đèn xanh bật lên, dòng người lại tiến về phía trước. Vài người vẫn ráng ngoái cổ lại phía sau để nhìn cậu trai ngồi xe lăn rõ hơn, kỹ hơn mà lòng dạ không khỏi thổn thức: “Vẫn có người như thế tồn tại trên cuộc đời này hay sao!”.

Có người chủ ý ghé lại cung đường này để mua hàng cho cậu trai ấy những ngày sau. Tiếc là, nơi góc đường, không còn ai ngồi đấy!

XUÂN, HẠ, THU, ĐÔNG, RỒI LẠI XUÂN...

*Nàng như công chúa từ một hoàng triều
cổ đại nào đó xứ Trung Á. Vừa đoan
trang, thuần khiết, đầm thắm lại vừa mạnh
mẽ, kiên cường.*

XUÂN

Nhóm thanh niên ngồi quanh đồng lửa nhỏ
bập bùng ấm áp. Xung quanh là những làn sương
lạnh lừng lơ vất ngang qua rồi tan biến dần. Mùi
khoai lang và mùi bắp được vùi trong đồng than
hồng tỏa hương thơm phức. Thỉnh thoảng, tiếng
lửa tí tách vui tai hòa vào tiếng cười đùa đầy nét
tươi trẻ của những chàng trai cô gái. Ai đó hít hà
rồi xuýt xoa sau khi nhấp môi chén rượu ngô men
lá Mộc Sa. Cảm giác như bùng cháy từ lưỡi xuống
cổ họng, thẳng xuống ống tiêu hóa và giữ lại trong
bụng để sưởi ấm cơ thể. Cái ấm nóng lan dần lan
dần từ trong ra ngoài!

Tiếng đàn guitar vang lên hòa vào nhịp

phách dân giã từ tiếng đập vào thùng xốp, chén đĩa và chai lọ của những tâm hồn đang bay bổng trong men say của sự lãng mạn đêm cao nguyên Mộc Châu huyền thoại. Nhóm bạn say sưa trong liên khúc bất tận từ nhạc trẻ, bolero, dân ca, cải lương. Cứ một bài kết thúc thì một người khác lại xướng lên một vài từ của bài hát mới, ngay lập tức dàn đồng ca bắt nhịp theo và hò hát vang trời. Gân cổ nổi lên, hai má ửng hồng, mắt lim dim như ở cõi nào khác. Ánh lửa vàng cam lập lòe trên đỉnh đôi chỉ duy nhất một mái nhà.

Thiện vừa khởi bắp ra khỏi than hồng, vừa mỉm cười lắng nghe đám bạn đang ca trào ca khúc “Ước gì” – một ca khúc rất cũ của chị Họa Mi Tóc Nâu. Trong đầu Thiện lúc này chỉ có một hình ảnh duy nhất. Đó là nàng! Ước gì... nàng ở đây lúc này, bên cạnh Thiện, nghiêng đầu ngả vào vai Thiện, vài cọng tóc mai mềm mại lòa xòa trước khuôn mặt ửng hồng! Đôi mắt một mí nhưng to tròn toát lên vẻ ngây thơ, trong sáng sẽ phản chiếu ánh sáng bập bùng từ đống lửa. Đôi môi dày chúm chím như trái cherry sẽ mỉm cười ngọc ngà đầy tinh khôi khi nhìn đám bạn của Thiện “bung xõa”. Ước gì nàng sẽ thủ thi bên tai Thiện bằng giọng nói nhẹ nhàng, mê hoặc, xuyên xao lòng người về

cuộc sống hằng ngày của nàng và những con người xứ Tây Bắc nơi đây!

Thiện từng làm “con mọt sách” trong thời gian ngồi trên ghế giảng đường. Không tụ tập chơi bời, không đi phượt đó đây như chúng bạn. Thiện xác định phải tự kiếm tiền ổn định rồi sẽ tận hưởng khung trời tự do của tuổi thanh xuân sau. Giờ đây, khi đã là nhân viên phiên dịch của một công ty lớn tại Cần Thơ, Thiện tận dụng những ngày nghỉ để khám phá nhiều vùng đất mới. Chưa bao giờ Thiện cảm thấy dồi dào hứng khởi như lúc này! Có lẽ vì thế mà tâm hồn có phần nhạy cảm, dễ vương vấn, dễ yêu thương.

Sáng nay, khi trời còn tờ mờ sáng, Thiện cùng đám bạn bật bùng với nón len, khăn quàng cổ, áo khoác dày và đôi boot nặng nề trên bốn chiếc honda thuê ở dịch vụ home-stay tiến về phía chợ phiên cuối tuần. Trên cung đường dài, nhóm bạn dừng lại ở nhiều điểm để ngắm những vườn đào, rồi vườn hoa mận, hoa mơ khoe sắc thắm dưới ánh ban mai. Đẹp như tranh vẽ, đẹp đến ngẩn ngơ! Ngày hôm trước thì mưa phùn lạnh lẽo trong tiết trời âm u đã phá tan kế hoạch về những tấm hình đẹp như mơ để mang về làm kỷ niệm.

May sao, sáng nay, khi thấy ánh nắng bung tỏa sau khi ló ra từ đám mây nhỏ, niềm vui của các cô gái thích làm người mẫu và các chàng trai thích làm nhiếp ảnh gia như vỡ òa! Nếu không có chị Lành trưởng đoàn nhắc nhở và thôi thúc, chương trình chụp ảnh dọc đường dự là không bao giờ có hồi kết.

Chợ phiên rực rỡ đầy màu sắc từ váy áo, phụ kiện thổ cẩm của người Mông được bày bán ở nhiều gian hàng. Bên cạnh đó là rau rừng, thuốc truyền thống, nông cụ, nông sản và nhiều mặt hàng tiêu dùng hiện đại khác. Những người mẹ, người chị, người em và bé gái Mông xúng xính trong chiếc váy sặc sỡ dập diu từ gian hàng này sang gian hàng nọ. Nhịp váy đung đưa theo từng bước chân, miệng cười tươi rói trên khuôn mặt nhuộm nâu ửng đỏ vì gió sương nắng cháy.

Nơi góc chợ, tại một gian hàng thổ cẩm với những dây đai váy và vải được vắt lên những sợi dây chằng ngang dọc để trưng bày, một cô gái tuổi đôi mươi ngồi ở cái chiếu ở giữa gian hàng. Thiện và một người bạn dừng lại, xin phép cô gái chụp vài tấm hình sản phẩm ở đây làm kỷ niệm. Nàng cười bẽn lẽn và gật đầu. Trong lúc bạn say sưa

chụp hình hàng thổ cẩm tinh xảo, Thiện ngồi nói chuyện với nàng. Thiện hỏi nàng ở có xa không, đi bằng gì tới đây, nàng học làm hàng thổ cẩm từ lúc nào, vân vân và vân vân. Tóc nàng đen, dày và mượt óng được cột gọn ở phía sau; vài sợi tóc mây ngắn lòa xòa hai bên càng khiến nàng thêm duyên dáng. Nàng không trắng như những hot-girl xứ tây bắc mà Thiện thấy trên mạng, nàng cũng không sở hữu đôi mắt hai mí như tiêu chuẩn đẹp của số đông. Tuy nhiên, sự kết hợp của làn da ngăm, chiếc răng khểnh xinh xinh khi nhoẻn miệng cười ngại ngùng và sự phảng phất của nỗi buồn nội tâm trên nét mặt bầu bĩnh như trẻ con khiến nàng có sức hút đặc biệt với Thiện. Nói chuyện vài ba câu, Thiện cảm thấy một sự thân quen kỳ lạ hiện ra. Thiện cảm thấy như đã quen biết nàng từ lâu lắm rồi, chắc cũng trăm năm trước ở kiếp nào đó khác. Nàng cười khi trả lời Thiện, đôi mắt bên lên nhìn người đối diện mà lấp lánh niềm vui không nói nên lời. Trong khoảnh khắc, hai ánh mắt nhìn nhau. Chăm chăm! Cái nhìn như thấu vào tâm can nhau, thật sâu và rõ.

HẠ

Hoàng hôn trên bến Ninh Kiều nhuộm màu

thương nhớ. Cả một vùng trời đỏ cam in hình những gợn mây màu tím huyền diệu lửng lơ bỗng bênh. Mặt trời đỏ ối in bóng dưới những gợn sóng lẫn lẫn trôi nhẹ nhẹ.

Thiện ngồi trên ghế đá thơ thẩn nhìn nắng dần tắt trên dòng sông rộng. Lăn lượt từng bóng đèn đường và các tòa nhà bật lên lan tỏa nguồn sáng dịu dịu và ấm áp. Thiện thấy lòng băng khuâng không sao tả hết! Ngồi trước bến Ninh Kiều mà anh chàng chỉ nhìn thấy mỗi chợ phiên Pà Cò, nơi mà nàng ngồi đó nhoẻn miệng cười duyên như chờ đợi người thân quen từ muôn kiếp nào. Thiện bất giác bật cười.

- Nè, anh Thiện! Chờ em lâu quá nên bị sáng rồi đó hả? Mới có vài ngày chưa gặp mà nhớ người ta phát điên rồi sao ta!

Trình xuất hiện bất ngờ, buông lời chọc ghẹo người mình thương rồi ngồi xuống bên cạnh. Trình từng là hoa khôi của trường thời đi học và đang là hoa khôi ở công ty nơi làm việc. Ấy là vì nàng có nước da trắng như bông bưởi, khuôn trắng hài hòa xinh xắn, dáng cao thanh mảnh, dù ánh mắt có lúng liếng thì nụ cười vẫn toát ra vẻ

chân chất và rất đổi thật thà của người con vùng sông nước Mekong. Người đàn ông nào nhìn thấy nàng cũng chỉ ước ao được che chở và bảo bọc nàng cả đời như báu vật. Bỏ qua lời ong bướm của nhiều đại gia lớn tuổi, nàng chủ động tán tỉnh Thiện rồi tự hào với người yêu trẻ trung, tài năng, lại có ý chí lớn.

Thiện nhìn Trinh rồi mỉm cười ấp úng:

- À không! Anh chờ... không lâu lắm đâu! Em... ăn tối chưa?

- Hôm nay công ty em có họp. Họp xong thì trưởng phòng rủ cả hội đi ăn mừng thương vụ mới thành công. Em tham gia một lúc cho mọi người vui rồi ra đây với anh ngay nè. Anh ăn gì chưa? Chưa thì mình đi ăn, em ngồi chơi với anh cho vui.

- Ừm, em ăn rồi thì tốt rồi. Anh chưa thấy đói nên ăn sau cũng được, không vội đâu. *Thiện nắm tay Trinh trấn an.*

Trinh dựa đầu vào người yêu nhìn về dòng sông gợn sóng lăn tăn phía trước. Được một lúc,

Trinh ngập ngừng:

- Anh à, mình... mình cưới đi... anh!

- ... Em có chắc là muốn cưới sớm như giờ không?

- Có chứ anh! Em luôn tưởng tượng cảnh mình làm cô dâu như lúc này thì chắc là đẹp nhất. Chắc là đám bạn trên Facebook của em sẽ like nhiều lắm. Mọi người sẽ bình luận quá chừng và chúc cho đôi trai tài gái sắc chúng mình nhiều đến mức sập cái trang Face luôn anh nhỉ! Hi hi hi...

- Cưới chỉ vì điều đó thôi sao em? *Thiện bật cười rồi lén thở dài.*

- ... Cũng không hẳn! Anh biết tình hình của cha em rồi đó. Cha nói khối u cứ lớn dần trong gan như vậy thì chẳng biết sống chết lúc nào! Cha giục em cưới sớm để cha có thể chứng kiến cảnh em yên bề gia thất cho an lòng. Cưới xin là chuyện của phụ huynh nữa, chứ phải đâu chỉ có anh với em. Anh nghĩ xem đúng không? *Trinh tỏ vẻ phụng phịu.*

Không biết vì mùa hè xứ này quá nóng hay lòng dạ như thiêu đốt, vầng trán Thiện ướt mồ hôi. Anh chàng nhắm mắt lại, nhớ về hơi sương lạnh ngấm vào từng lỗ chân lông khiến da mặt se lại khiến các giác quan được đánh thức trên vùng núi Tây bắc xa xôi.

THU

Không khí mát mẻ và dễ chịu. Tiệc cưới ngoài trời với góc nhìn ra bờ hồ lãng đãng, xung quanh ngập tràn hoa lá và thông xanh cùng ánh nến lung linh như cõi thiên thai. Trình tỏa sáng trong bộ váy bông bênh như công chúa trong chuyện cổ tích. Cô nàng nói đúng, ở độ tuổi 26, nét đẹp của nàng đến hồi chín rộ. Nàng đứng đó, nét đẹp kiều sa hút ánh nhìn của hơn trăm vị khách quý được đài thọ chuyển đi từ Cần Thơ lên Đà Lạt dự lễ cưới.

Thiện ngồi dưới hàng ghế khách mời, ăn mặc chỉnh tề, mỉm cười nhìn lên cặp đôi hạnh phúc. Chú rể là một doanh nhân thành đạt – người theo đuổi Trình một cách kiên trì kể cả khi Trình đã có bạn trai. Chú rể tuy không còn trẻ nhưng đầy tự tin và phong thái bản lĩnh tỏa rạng trong ánh mắt

cương nghị. Nhìn chú rể, Thiện yên tâm là cả đời Trinh sẽ no đủ và được yêu thương hết mực.

Vài năm qua, Trinh hiểu nhầm tình cảm của mình dành cho Thiện là tình yêu, còn Thiện thì đóng vai người tình của nàng hoa khôi rất đạt và chín chu. Từ trên sân khấu, Trinh nhìn xuống Thiện. Ánh mắt biết ơn, cảm phục người đàn ông cũ và thỏa mãn với tấm chân tình của người đàn ông mới. Phụ huynh hai bên không ngừng nở nụ cười mãn nguyện! Lòng người còn đẹp hơn cảnh trí lãng mạn xung quanh.

Trời về khuya lạnh giá hơn. Thiện bỏ tay vào túi áo khoác để giữ ấm trong lúc đi bộ quanh bờ hồ Xuân Hương đã vắng bóng người. Thiện nhớ nàng thơ Tây bắc của mình quá đổi nên rút điện thoại ra, nhấn nút gọi nhưng vội tắt ngay. Anh chàng chợt nhớ là đã quá trễ, không nỡ phá hỏng giấc ngủ say của Nàng. Chẳng lâu sau, tiếng tin tin báo hiệu tin nhắn đến, Thiện mở ra, lòng bồi hồi.

- Anh đó hả? Làm gì mà thức khuya thế? Nhà em ngủ hết cả rồi.

- Anh biết mà! Xin lỗi em nha. Tối nay đi dự đám cưới, nhớ đến em.

- Hi hi...

- Em có nhớ anh không?

- Có chứ! Em nhớ.

- Em có muốn làm cô dâu không? Ở ngoài đó, bạn bè em chắc lập gia đình hết rồi nhì!

Im lặng.

Im lặng.

Im lặng.

Thiện thấy lạ nhưng đoán là Nàng đã chìm vào giấc ngủ trở lại. Anh chàng tự dặn lòng mình kiên nhẫn chờ nàng trả lời vào sáng sớm mai. “Vì nàng, không gì có thể làm khó được anh đâu!” – Thiện tự dặn lòng mình như thế.

Về khách sạn, vừa lúc phủ lên người chiếc chăn bông ấm áp, Thiện đọc tin nhắn đến: “Anh

oi, em muốn làm cô dâu. Và là cô dâu của anh. Nhưng em... không được bình thường. Em mắc bệnh. Em bị... nhiễm HIV từ lúc mới sinh ra. Ba mẹ em đều chết vì bệnh này. Anh muốn cưới vợ, anh chọn người khác cưới đi vậy!”. Thiện giữ bình tĩnh để nhắn tin lại cho nàng: “Em ngủ đi nhé! Mình nói chuyện sau. Anh cũng ngủ đây.”

Từng khoảnh khắc trôi qua nặng nề, Thiện cứ nhắm mắt rồi lại mở mắt cho đến khi ánh ban mai dần xuyên qua khung cửa sổ. Lớp sương mờ còn đọng trên tấm kính cửa sổ lóng lánh từng giọt nước li ti. Tầm trí anh chàng cũng đang bị bao phủ mờ đục như tấm kính ấy.

ĐÔNG

Buôn Mê Thuật một đêm cuối năm bị cuốn tung lên bởi từng đợt gió lạnh se sắt. Từng dòng người ra vào quán cà phê với trang phục dày, tay đan trong tay ấm cúng. Thiện ngồi bên cạnh người bạn với ly cà phê đen nóng bốc hơi thơm lừng.

- Duy à, lặn lội từ miền Tây lên núi này chỉ để hỏi ý kiến của ông việc này.

- Thoải mái đi ông! Chẳng phải anh em có nhau khi cần đó sao!

- Nếu người ông yêu thương chẳng may bị nhiễm H từ trong bụng mẹ. Ông sẽ làm gì?

Duy trợn to mắt nhìn thẳng vào mặt Thiện một lúc. Rồi thở dài, vỗ một tay lên vai của Thiện:

- Ái chà...! Ông hỏi ca khó quá!

- Mấy tháng nay tui tự mày mò tìm đọc thông tin khoa học về HIV và người nhiễm HIV, rồi cách chữa trị. Nhớ ra có người bạn là ông làm bác sĩ nên lên đây hỏi thẳng người có chuyên môn cho chắc. Tui chỉ cần biết là nếu tui kết hôn với người ấy, mọi sự vẫn sẽ ổn chứ?

- Về mặt chuyên môn, tui khẳng định là sẽ ổn nếu cô ấy và cả ông tuân thủ theo hướng dẫn của bên y tế. Thời buổi này, người nhiễm HIV nếu uống thuốc kháng virus có tên là ARV đầy đủ và đều đặn thì vẫn sống khỏe và thọ như bao người khác. Thậm chí, nếu phụ nữ được tầm soát HIV hiệu quả thì con sinh ra sẽ hoàn toàn bình thường, âm tính với HIV. Nói chung thì, nhiễm HIV cũng

như nhiều loại bệnh nan y khác, phải điều trị cả đời nhưng không có nghĩa là không sống khỏe được. May mắn thì biết đâu vài năm nữa là có thuốc điều trị. Cái khó là tâm lý của người xung quanh thôi, và cả ông nữa. Ông có thật sự yêu người này đủ nhiều để vượt qua kỳ thị vo ve; rồi còn phải thuyết phục gia đình chấp nhận. Khó nhất là ở chỗ đó!

- Ủ, tui đang xác định điều đó đây! Tui nghĩ là tui sẵn sàng nhưng gia đình tui thì không dễ chấp nhận sự thật oái ăm này.

- Người ấy của ông là dân Cần Thơ luôn chứ hả?

- Không, cư dân Mai Châu.

- Mai Châu? Nghe lạ quá ông!

- Ở Hòa Bình, Tây bắc.

- Hà? Tây bắc?

Thiện nhấp môi ly cà phê đặc quánh, mỉm cười: “Ừa, Tây bắc xa xôi ông ạ!”. Sau cử cà phê,

hai người bạn từ thuở thiếu thời rủ nhau ra quán ăn, “chén thù chén tạc” đến khi bước đi liêu xiêu mới bịn rịn chia tay.

Đứng ở ban công phòng khách sạn nhìn ra thành phố Ban Mê về đêm, Thiện mở hình của nàng trong điện thoại và ngắm nhìn bằng ánh mắt đầy yêu thương. Anh chàng chợt nhớ về kỷ ức ngày xưa cũ. Nhiều năm trước, hàng xóm gần nhà vô tình bị phát hiện nhiễm HIV. Có người bảo rằng anh chồng “lang chạ” với những cô gái mại dâm không cẩn thận nên bị nhiễm rồi lây cho vợ. Có người bảo rằng chị vợ lén lút “cắm sừng” chồng nên mới bị nhiễm. Chẳng bao lâu, tin tức lan truyền khắp vùng. Những bậc cha mẹ cấm cản con cái không cho vui chơi với trẻ em ở nhà ấy. Người lớn đoạn tuyệt giao tiếp, còn chủ thuê thì sợ hãi bị lây nhiễm mà đuổi việc vợ chồng nhà ấy. Dù cố gắng chống chọi với mọi sự kỳ thị xung quanh nhằm chăm nom mộ phần tổ tiên ông bà, gia đình nhà ấy cuối cùng đã kiệt sức mà đành bỏ xứ ra đi. Không ai biết tin tức gì về gia đình ấy – vốn thân thiện và đối xử tốt với hàng xóm xung quanh!

Cha mẹ Thiện mỗi lần nhắc lại chuyện

ấy với giọng điệu tiếc nuối lẫn chê trách: “Sống cũng được lắm chứ phải xấu xa này nọ đâu! Vậy mà không chung thủy với nhau nên cả nhà ôm đống bệnh. Gì chứ AIDS là kinh khủng lắm chứ đâu phải đùa! May mà nhà đó chuyển đi chứ ở lại đây, mình cũng không biết sống sao! Virus nó lây tùm lum, lỡ mà dính phát thì chắc tử luôn quá! Người ta lại nói ra vào tưởng vợ chồng mình lang chạ bậy bạ bên ngoài. Ờo, ghê quá thôi!”.

Thỉnh thoảng cán bộ y tế tổ chức buổi họp truyền thông ở các khu phố về các căn bệnh có nguy cơ lây lan trong cộng đồng. Dẫn biết rằng HIV lây qua đường máu, sinh hoạt tình dục, mẹ sang con và tỷ lệ lây lan thấp hơn nhiều so với nhiều loại virus gây bệnh qua đường hô hấp như lao, cúm nhưng tâm lý người dân vẫn chưa thôi hết sợ hãi. Dẫn biết rằng người nhiễm HIV không nhất thiết phải là người tiêm chích ma túy hay quan hệ tình dục bừa bãi nhưng vẫn không mấy ai sẵn sàng mở lòng để cư xử bình thường với họ.

Thiện ngắm hình ảnh của nàng thật lâu! Nhìn sâu vào ánh mắt thoáng nét u buồn và nụ cười có phần e ngại của nàng trong lúc hình dung về cuộc sống khắc nghiệt của một cô gái mang

virus HIV trong người từ lúc mới sinh ra trên rẻo cao. Thế rồi, Thiện không kìm chế được mà cũng không cần phải giữ lại cảm xúc trong lòng mình, Thiện bật khóc. Nước mắt lăn dài trên gò má đã tím tái vì giá lạnh đêm đông cao nguyên.

Tối hôm sau, trên chuyến xe đêm trở về lại Cần Thơ. Thiện không ngừng đấu tranh với bản thân về việc có nên kể rõ mọi chuyện với gia đình. Hay chỉ kể một ít. Hay là không cần kể gì. Anh chàng còn thậm chí nghĩ ra từng câu từng chữ để nói với cha mẹ. Bỏ đi, rồi gạch xóa, xong lại thêm bớt chữ nghĩa trong đầu khiến tâm trí Thiện càng rối như tơ vò.

Tuy nhiên, điều mà Thiện chắc chắn sẽ làm khi về tới nhà là viết thư xin nghỉ việc.

RỒI LẠI SANG XUÂN...

Hoa ban trắng, hoa đào hồng lại bùng nở trên núi đồi Tây bắc. Thiện dắt nàng đi thử áo cưới của người Mông. Bà con họ hàng thì hân hoan tụ tập để trang trí nhà cửa sân vườn để chuẩn bị cho hôn lễ. Những đứa trẻ bu quanh nói cười rộn ràng.

Thiện đứng ngắm nàng thơ trong bộ váy cưới truyền thống màu xanh ngọc không chớp mắt. Từ cái “lăng” (chiếc thắt lưng), “xê” (tấm vải che trước váy) và “khử lau” (xà cạp quấn chân), áo xẻ cổ, váy xòe xếp ly, đến cái mũ tròn xoe đội trên đầu với những sợi dây màu bạc đung đưa khiến nàng như công chúa từ một hoàng triều cổ đại nào đó xứ Trung Á. Vừa đoan trang, thuần khiết, đầm thắm lại vừa mạnh mẽ, kiên cường.

Một tuần sau, nàng lại làm công chúa một lần nữa nhưng là công chúa theo phong cách Tây Âu với váy cưới màu trắng tinh khôi tại Cần Thơ. Đại diện phía nhà gái chỉ vài người họ hàng thân thiết của cô dâu. Khi tiễn người thân về lại núi rừng Tây bắc, nàng khóc như mưa. Thiện ôm vợ vỗ về trong lòng mà mắt đỏ hoe.

Còn giờ đây, ngồi trên bãi cát còn ấm nóng ngắm hoàng hôn bùng rạng những tia nắng cuối cùng làm mặt biển lóa sáng, nàng dựa đầu vào vai Thiện. Thiện vòng tay ôm vai nàng:

- Em đã sẵn sàng cho cuộc sống mới chưa?
- Em... chưa! Hi hi hi, em giỡn thôi. Em

sẵn sàng rồi.

- Nhà mới, hàng xóm mới, công việc mới!
Còn gì tuyệt vời hơn nhỉ!

- Chuyện của em... anh có định nói với nhà
anh không?

- Ừm... sẽ nói vào một ngày đẹp trời nào đó
phù hợp, nhưng không phải bây giờ em ạ!

- Vâng, chúng mình có bí mật anh nhỉ!
Xuyt!

- Haaaaaa, xuyt!

- Hi hi hi! Ở đây, mùa nào cũng tắm biển
được, không còn sương giá lạnh.

- Ừ, ở đây chỉ có một mùa thôi em ạ, mùa
ấm cúng!

Là người có vốn tiếng Anh khá khi làm việc
cho dịch vụ home-stay tại quê nhà, không khó
để nàng nhận được vị trí tiếp tân ở một khu vui
chơi giải trí. Thiện cũng nhận việc mới với chuyên

môn phiên dịch tại một công ty truyền thông đa phương tiện.

Nếu một ngày dạo bước ở bãi Trường trên đảo ngọc Phú Quốc, bạn thấy một chàng trai có nụ cười hiền hậu tay trong tay rảo bước dọc bờ biển cùng một cô gái có ánh mắt trong trẻo mang nét duyên ngầm từ rẻo cao Tây bắc thì đích thị là vợ chồng Thiện. Nhớ là, giữ bí mật của đôi bạn trẻ thật khéo đấy nhé!

*“Thật lạ là năm tháng dạy chúng ta
kiên nhẫn; rằng thời gian của chúng
ta càng ngắn ngủi, khả năng chờ đợi
của chúng ta lại càng cao.”*

- Elizabeth Taylor

Nguồn: ocuaso

